1959. január 29. Ára: 1 forint XV. évfolyam 5. szám.

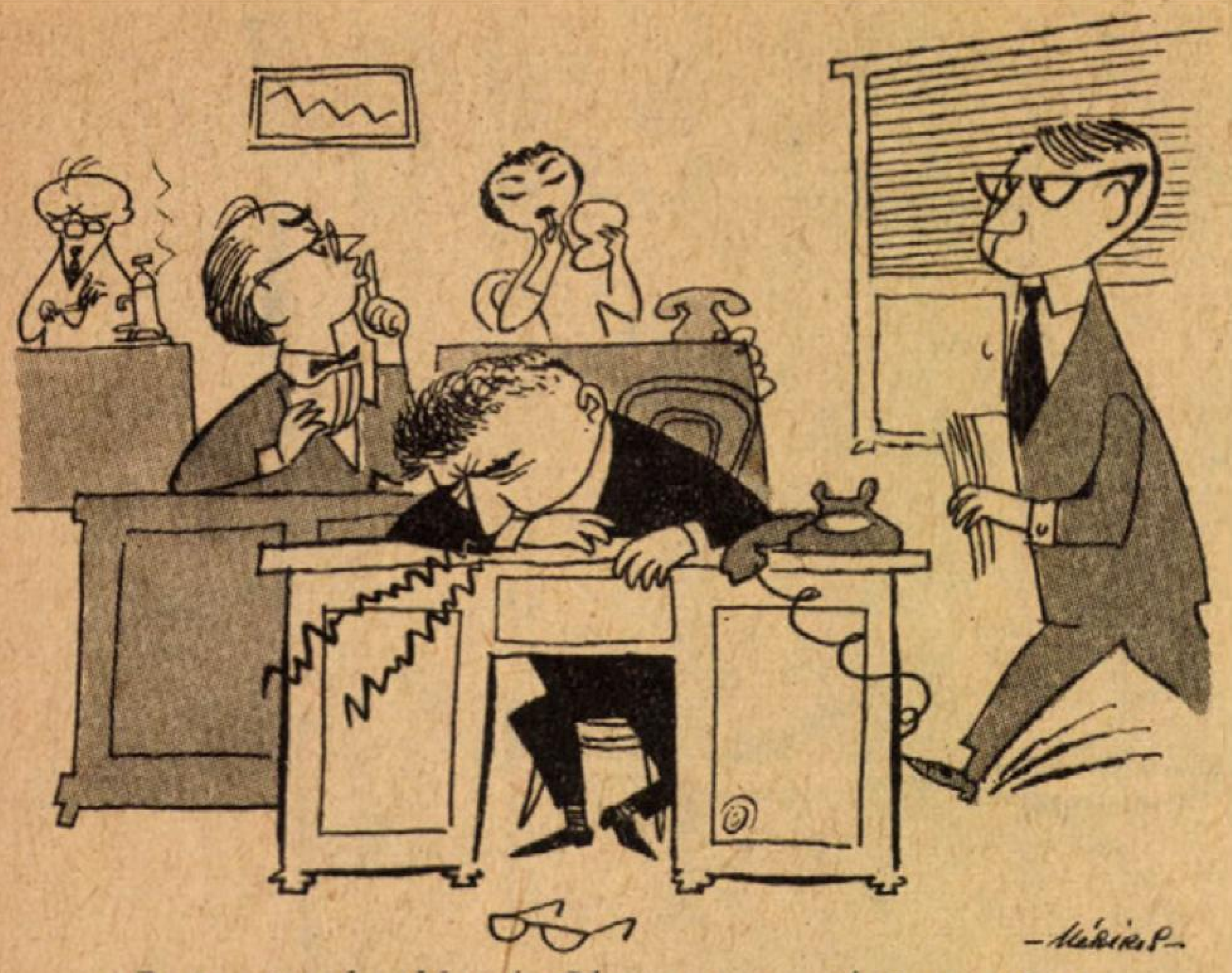

— Szaladj el fiam a Mintaboltba, szeretnék már egyszer egy kis jó kenyeret enni...

Gerő Sándor rajza

Ez aztán a kartársi szeretet!

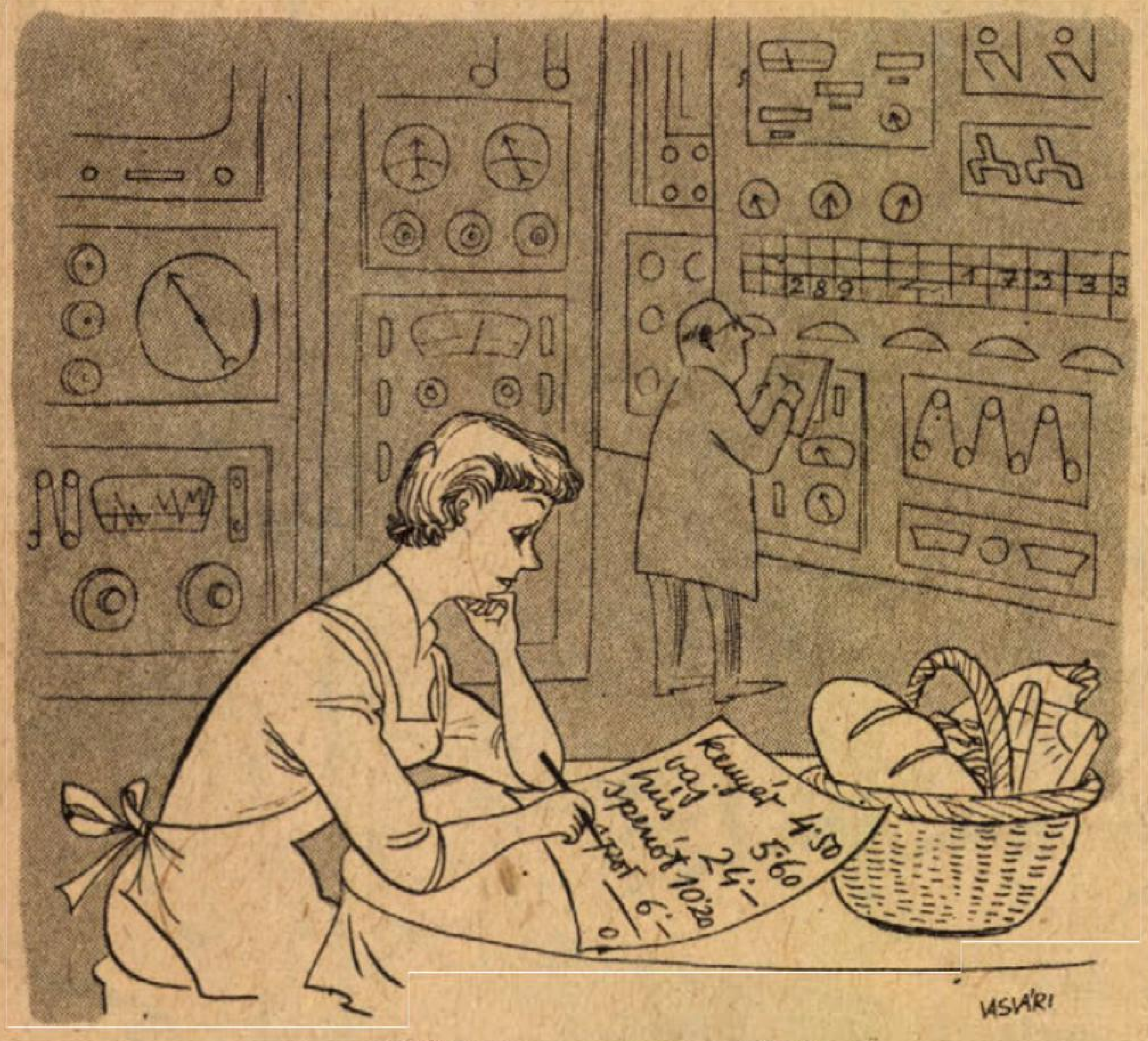
Mészáros András rajza

– Pszt, csendesebben! Olyan rossz alvó szegény...

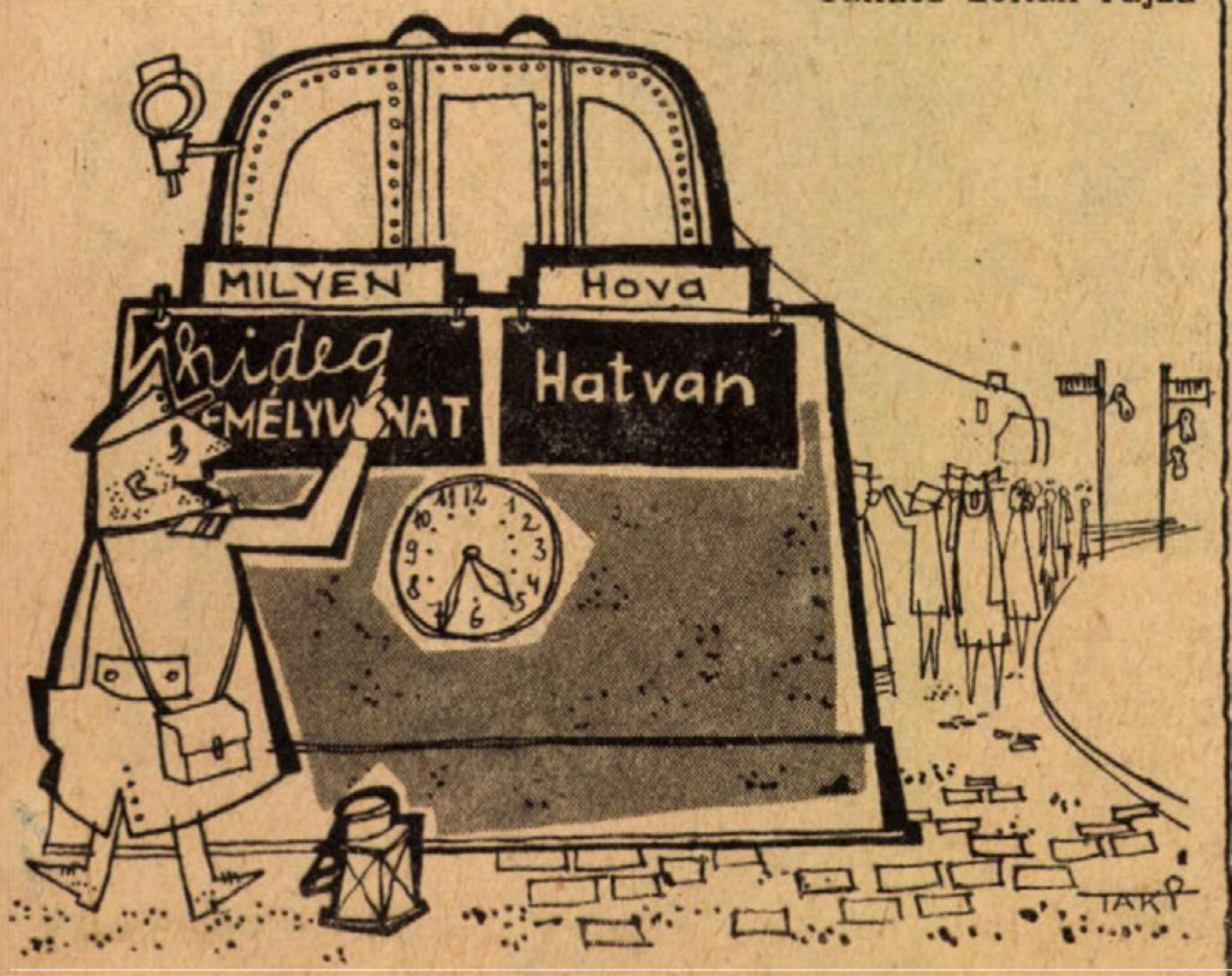
Elektronikus és természetes számológép

Vasvári Anna rajza

Precíz vasutas

Takács Zoltán rajza

Ki az úr a kocsi felett?

— Hét átszállót kérek!

A kijelentés se nem a 12-es autóbuszon, se nem a 6-os villamoson hangzott el, egy mulatós társaság valamely tagjának ajakáról, aki kissé elázott állapotban, igazi magyaros gavallériával az egész kompániát tékozlón vendégül látja.

Nem. Kanyarós Elek mondotta, ez a Szörppótló Üdítő Italt Kiszerelő és Göngyölítő Vállalatnál Gizike, a titkárnő asztala előtt állva.

Gizike fölnézett, azzal az unott, enyhén megvető pillantásával, amely csoportvezető alatt minden beosztottnak egyaránt kijárt, és így szólt:

— Egyszerre ilyen sokat?

Hangjában bennefoglaltatott az a ki nem mondott gyanú, hogy Kanyarós netán hivatalos út ürügyén maszek kéjutazást óhajt végezni a kellemesen zsúfolt villamoson.

Kanyarós buzgó magyarázatba kezdett, hogy hová mindenhová kell mennie, lebeszélni és rábeszélni, határidőt megrövidíteni és határidőt meghosszabbítani.

— Cakkumpakk legalább 25 kilométert szaladgálok ma ideoda — jelentette ki végül.

Gizike felnézett:

— Vigye magával a kocsit.

Kanyarós azt hitte, hogy rosszul érti és ezért megkérdezte:

— Mit csináljak?

— Menjen az autóval!

Kanyarós a hirtelen mámoros felindulástól alig találta a kilincset és a lépcsőházban is rogyadozó léptekkel tette meg az utat a kapuig.

Ne gondoljuk, hogy e férfiú, osztozva századunk őrületében, a motorozás megszállottja volt, és az autózás ritmusa szilaj gyönyörrel töltötte el szívét.

Nem. Inkább gyomrát töltötte el hányingerrel a gépkocsijárművön való közlekedés.

Másról volt itt szó: az autó elsősorban hatalmi jelvény volt a Szörppótló Üdítő Italt Kiszerelő és Göngyölítő Vállalatnál. Diadalmi skalp. Győzelmi lobogó. Világosan mutatta: ki az úr a tengerek, illetve a kocsi felett.

Hosszú ideig csupán Placek birtokolta, az igazgató. Robomány, az elvi főgöngyöleg irányító és elosztó, hiába folytatott erőteljes küzdelmet, hogy ő is használhassa a jogart, illetve a kocsit. Egy alkalommal Placek fegyelmit kapott, túlhajtott személyi kultusz miatt, továbbá azért, mert egy hamutartó hiányzott a leltárból.

Robomány ezt a pillanatnyi stratégiai és lélektani gyöngeséget rendkívül ügyesen felismerve, rohammal vette be a várat. Azóta a hatalom megoszlik a Moszkvics felett Placek és Robomány között.

Gizike, mint a két Vezető Fényesség földi helytartója, napközben néhány órára odaadja a kocsit azoknak, akikre pillanatnyilag rásüt a Magas Vezetőség Kegye.

Hogy ezt honnan tudja Gizike? Mint vérbeli titkárnő, jóval előbb megérezte, mielőtt Placekben és Robományban egyáltalában tudatosodott volna. Ha Gizike felajánlotta az autót, az előmenetelt, prémiumot, külföldi utat, bort-búzát-békességet örökmennybeli életet jelentett.

Kanyarós lelke is a remény és a még nagyobb remény között ingadozott, ahogy a Moszkvics sorra vitte őt egymás után következő különböző rendeltetési helyére. Lehetséges, hogy őt küldik a Távol-Keletre azzal a huszonnégytagú küldöttséggel, amelynek feladata tanulmányozni, hogyan lehet a valódi narancsból narancsízű szörppótlót készíteni? Vagy talán őt bízzák meg a kiszerelő részleg vezetésével, amely állás megüresedett, mióta Strapece hanyag és selejtes munkája miatt felfelé buktatták és az igazgatóságban minőségellenőrüknek nevezték ki?

Mindez megfordult a fejében, és másnap reggel felajzva vonult be Kanyarós a Szörp-

pótló Üdítő Italokat Kiszerelő és Göngyölítő Vállalathoz. Egész délelőtt nyugtalanul kóválygott, főnöki hívásra várva. Végül is nem bírva tovább uralkodni feszült várakozásán, hosszas köntörfalazás és diplomáciai bevezetés után megkérdezte a titkárnőt:

— Mondja, Gizike, minek köszönhettem tegnap a kocsit?

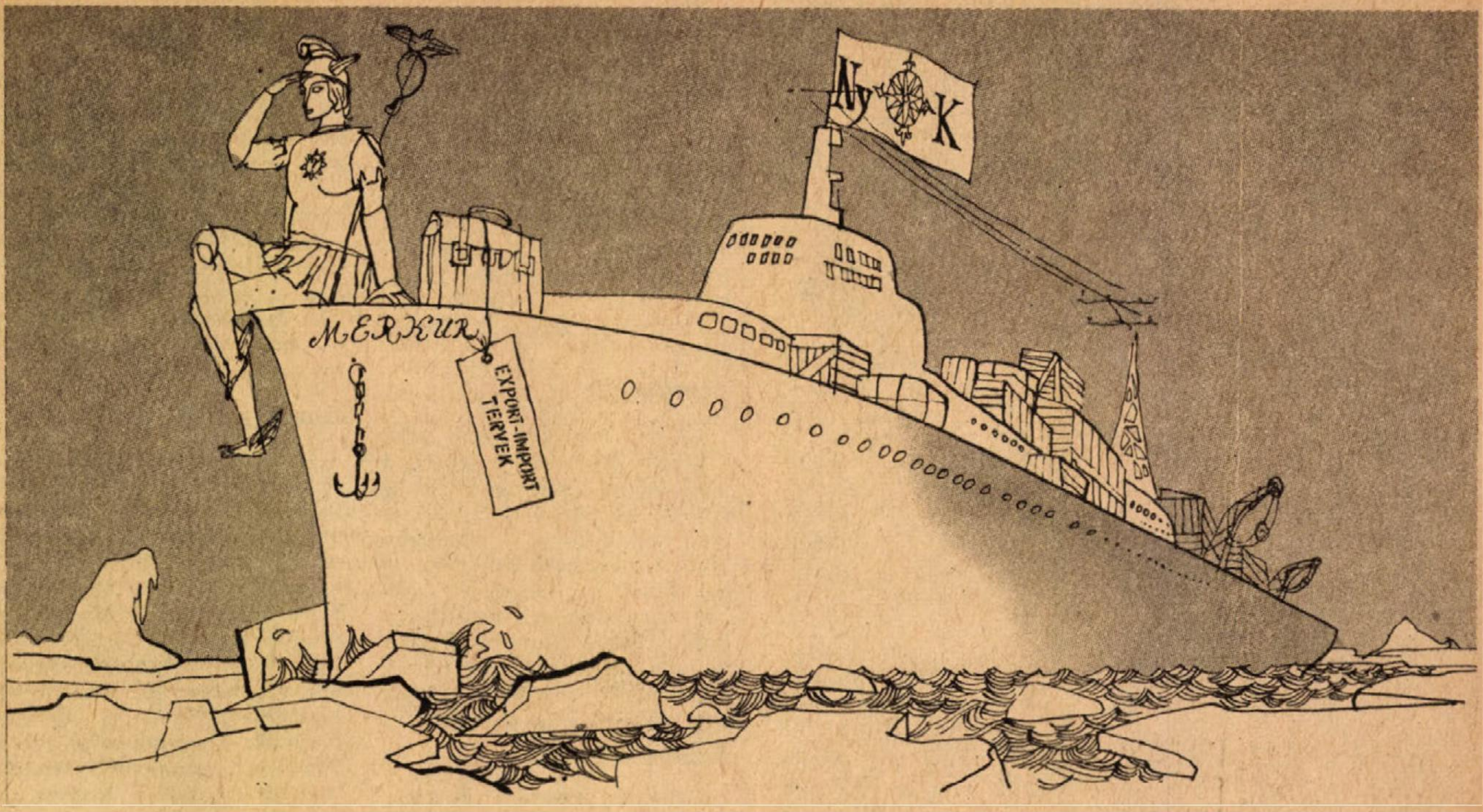
Gizike ránézett, azzal az unott és enyhén megvető pillantásával, amely csoportvezető alatt minden dolgozónak egyaránt kijárt, és így szólt:

— Harmincadika volt, és még épp huszonöt kilométer hiányzott a kocsi tervteljesítéséből.

Kertész Magda

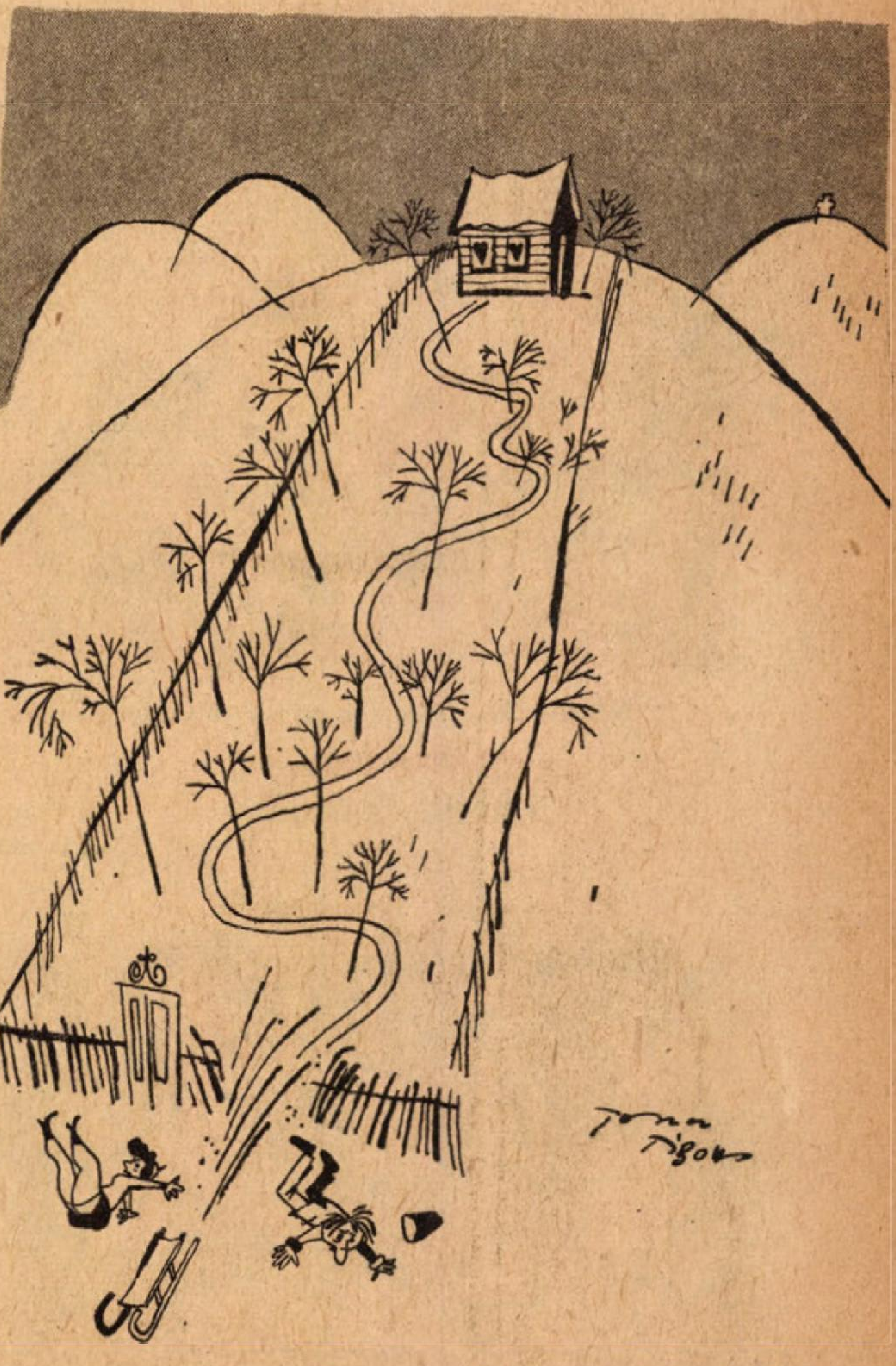
ÚJFAJTA JÉGTÖRŐ HAJÓ

Hegedüs István rajza

Budai telek

Toncz Tibor rajza

– Nem mondom, egy kicsit meredek, de legalább a magunkén vagyunk!...

Nagyon érdekes

hír jelent meg az újságokban. A nyugati diplomácia végre döntött egy igen fontos és kényes kérdésben. Eddig ugyanis nem tudták eldönteni, hogyan beszéljenek a Német Demokratikus Köztársaság kormányáról, amely szerintük nem létezik ugyan, de valahogy mégiscsak van. Hosszú és termékeny vita után végre megszületett a döntés. Az említett nemlétező országféleség állítólagos kormányát a jövőben így fogják nevezni a diplomáciai jegyzékekben: Az a kormány, amelyet a Szovjetunió Német Demokratikus Köztársaságnak jelöl meg. Ebből a zseniális megállapításból kitűnik, hogy a Német Demokratikus Köztársaság tulajdonképpen egy optikai csalódás, amelyet a Szovjetunió lát, de ők nem látnak. Ugyanígy optikai csalódás a Kínai Népköztársaság is, amelyben több mint 600 millió ember a felületes szemlélőben egészen azt a benyomást kelti, mintha élne. Továbbá optikai csalódás még a gyarmatok függetlenségi harca, a béketábor és a holdrakéta. Egyetlen valóságos dolog van: a General Motors részvény osztaléka, no meg a Jóisten, aki uralkodik a lelkeken és árfolyamokon.

Narancsízű

Örömmel olvastam, hogy feltalálták és legközelebb forgalomba hozzák a narancsízű almaszörpöt. Micsoda agyafúrt eljárás lehet rábeszélni az almaszörpöt, hogy származását megtagadva ne almaíze legyen, hanem narancsíze!

Reméljük, ez csak a kezdet. Rövidesen megjelenik az ananászízű narancslé, a málnaízű citromszörp, az alkoholisták számára a törkölyízű málnaszörp és a szenvedélyes nikotinistáknak a bagóízű oranzsád.

Ezután már csak egy lépés választ el attól, hogy egy zseniális újító feltalálja az almaízű almaszörpöt, amit annyira kedvelnek ebben az országban. Igaz, már tavaly fel is fedezték, hirdették is lelkesen plakátokon, újságok hasábjain, de minden vendéglőben csodálkoztak, ha valaki a propagandán felbuzdulva kérni merészelte. Sehol sem lehetett kapni.

Úgy látszik alapanyagnak kezelték és eltették arra az időre, amikor majd narancsízűvé varázsolják.

Női dolgok

Vasvári Anna rajza

– Hagymát ettem, Pistukám . . .

Gyermekdivat-bemutató

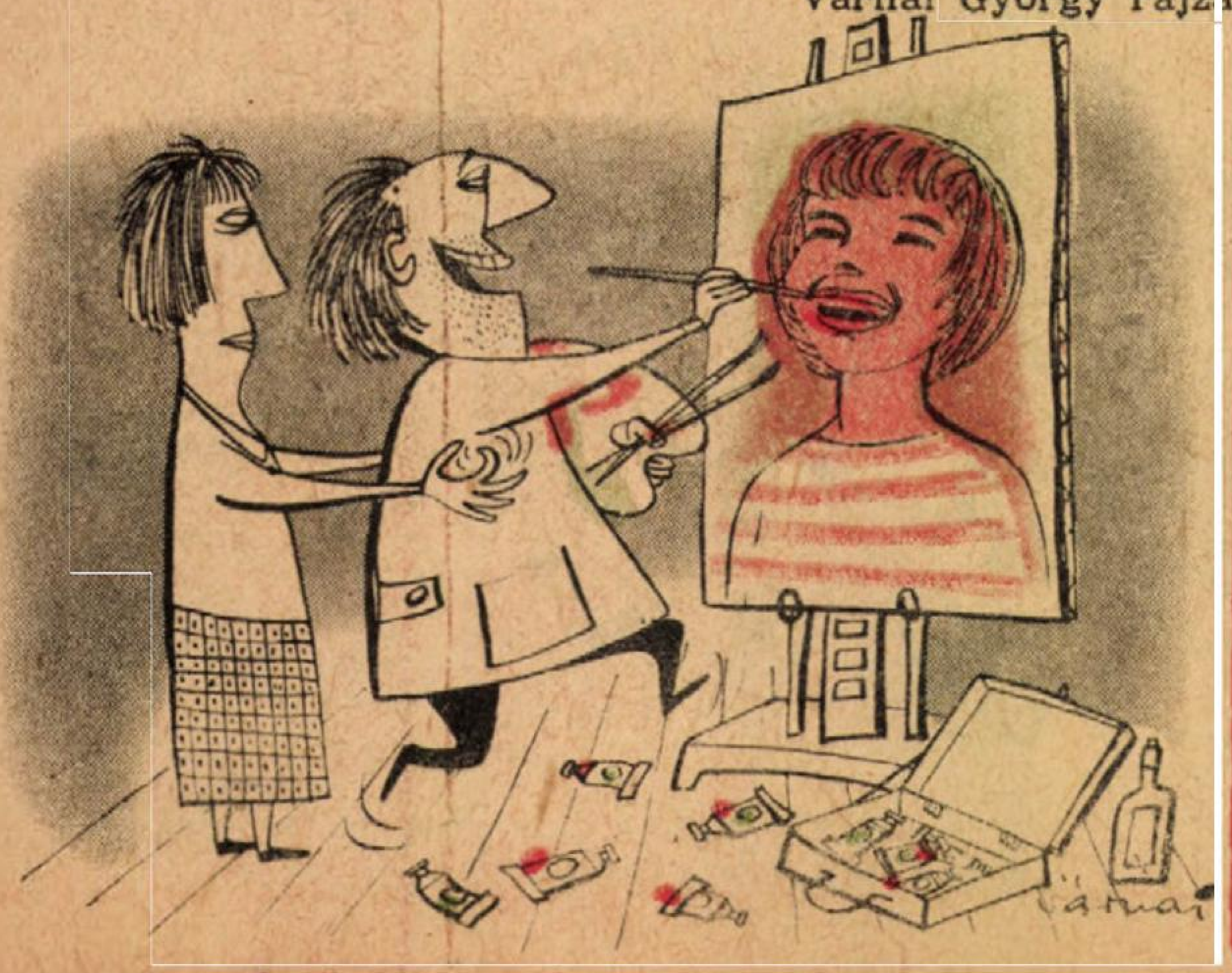
Szegő Gizi rajza

Néhány elragadó kezeslábas modell.

Vidám festmény

Várnai György rajza

Amíg egy tánc népszerű lesz.

— *Összeállítás a honi sajtó hasábjairól* —

195?. január 14.

Kis hír egy napilap utolsó oldalán: Elvis Pelvis amerikai táncdalénekes új táncot kreált, a neve *superior.* Az új tánc — mely szemtanúk szerint a rángó görcs, a cirkuszi akrobatika és a háromnapos hidegleléss keveréke — máris járványszerűen terjed Amerikaszerte.

Február 28.

Újabb kis hír ugyanott: Wigwam-ben, az amerikai Ohió állam egyik nemrég még virágzó kisvárosában táncestet rendezett a helyi Tomahawk-klub. Az est szenzációja az új tánc-őrület: a *superior* volt. Egészen addig, míg az önkívületben rángatózó táncosok alatt le nem szakadt az emelet. A halottak és sebesültek száma még nem egészen ismeretes.

Április 10.

Ugyanaz ugyanott: Luxemburgban egyházi szervezetek és egyéb csoportok részvételével bizottság alakult, mely a nemrégiben Amerikából importált új tánc: a *superior* leküzdését tűzte ki céljául. A bizottság felkérte a kormányt, hogy a pusztító divatnak rendeleti úton vessen gátat. Hasonló intézkedésekre készül Izland rendőrfőkapitánya és Dublin polgármestere is.

Május—június.

Lapjaink vicc-rovataiban képek jelennek meg *Csendélet egy nyugati bárban* címmel. A képeken szertedobált, csőnél is csőbb nadrágba és vitézkötéses, Ku-Klux-Klan csuklyás kabátba bújtatott emberi testrészek még a darabokra szakadás után is járják a superiort.

Július 15.

Vasárnaphétfői Hírharang: glossza Jásznagykunszolnok Örzse Mezei Mozaik-rovatában (tartalmi kivonat): Két bakfis ül a villamoson s arról vihog, milyen „kasa lesz a csörgés", melyre mennek. Helyüket persze nem adják át egy szemmelláthatólag hármasikrekkel terhes dédmamának. S vajon milyen lemezt szorongat kezében az egyik? Az van ráírva: *The death walk on the street...* (A halál sétál az utcán . . .) *Superior.*

Augusztus 30.

Beszámoló egy jazz-hangversenyről egyik napilapunkban (részlet): Chokky zenekara utolsó meglepetésül eljátszotta az első magyar *superiort.* Bár egyes feltűnő öltözetű fiatalok zajos tüntetést rendeztek a produkció végén, megjósolhatjuk, hogy józan ifjúságunk nem fog behódolni ennek a világszerte pusztító új divattébolynak. Hagyjuk meg ezt a táncot az egzisztencializmustól rokkant nyugati ifjúságnak . . .

Október 10.

Riportcím a „Tördeld Még Vadabban" című ifjúsági lap első oldalán:

Superior-tanfolyam indul a Nagymezőfa utcai tánciskola modern táncok tanfolyamán

Ez sem ízléstelen, ha ízlésesen táncolják — mondja a táncpedagógus!

November 1.

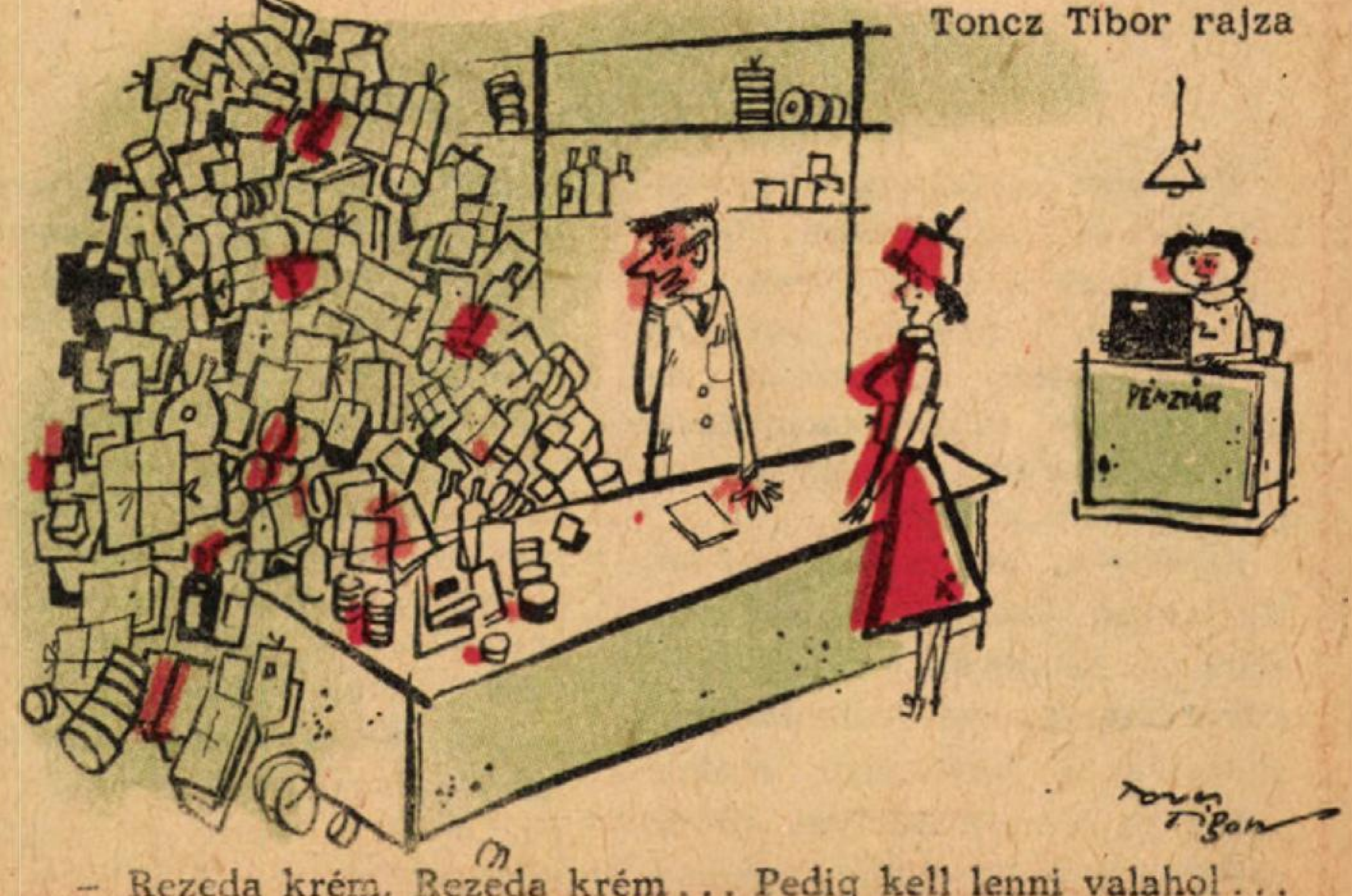
Kis hír ugyanott: Nagysikerű táncversenyt rendezett szombaton a Fagurgulagyár ifjúsága. A párok keringőben, tangóban, rock and rollban és az egyre divatosabb új táncban: a superiorban mérhették össze tudásukat, ügyességüket. A legnagyobb sikert szép és ízléses táncukkal *Guzlica Piroska* és *Péter,* a gyár kedves ikerpárja, a superior-verseny győztesei aratták.

És így tovább!

Lázár István

Leltár után

Toncz Tibor rajza

– Rezeda krém, Rezeda krém . . . Pedig kell lenni valahol . . .

A SAJTÓ hatalma

Ha valahol valami rosszul megy, joggal tesznek szemrehányást az újságoknak: az a baj, hogy a sajtó nem foglalkozott a dologgal. Ez így igaz. A sajtó hatalma végtelen. Jómagam sem jöttem rá könnyen erre az igazságra. Mindenesetre már kezdetben fontos tapasztalatokat szereztem arra nézve, hogy egy-egy jó cikkel döntően lehet befolyásolni az eseményeket. Talán emlékeznek még a bolíviai katonai puccsra. Amikor úgy láttam, hogy ennek a dolognak véget kell vetni, cikket írtam „Elég volt az államcsínyből!" címmel, s két órával a cikk megjelenése után már teljes volt a rend az egész országban. Mindössze egyetlenegy tiszt lázongott még, de később kiderült, hogy az illető aznap még nem olvasott újságot.

Rövid úton vetettem véget a madrasi pestisjárványnak is. Amikor világossá vált, hogy itt már csak a publicisztika segíthet, megírtam az emlékezetes „El a járvánnyal a kezektől!" című cikkemet, mire a járvány ijedtében azonnal megszűnt, sőt azt is megbánta, hogy valaha egyáltalán ki merészelt törni.

A nagy anatóliai földrengés idején csak egy gúnyos glosszát eresztettem meg „Rengünk, rengünk?" címmel, s a föld nemhogy rengeni, de megmukkanni sem mert, irtózván a nevetségességtől.

Publicisztikai úton vetettem véget a franciaországi árvíznek, egy leleplező riportom után szűnt meg a hokkaidói szökőár, s magán a Napon is csak akkor kezdődött meg a tisztulási folyamat, amikor kegyetlenül őszinte cikkben tártam fel a dolgok hátterét, s válaszoltam a kérdésre: mi az igazság a napfoltok ügyében? Nagy részem volt a termonukleáris reakció megvalósulásában is, hiszen lelkeshangú cikkekben fejtettem ki az atomok előtt az egyesülés előnyeit az egyénileg hasadó atommagokkal szemben. Szempontjaimat jól megértették az illetékes részecskék. És képzeljék csak el, mi lett volna, ha nem akadályozom meg a Föld összeütközését a Sziriusszal „Nono!" című belső vezércikkemmel.

Mindez azonban nem kápráztatott el, mert szerény örömömben sem feledkeztem meg arról, hogy a sajtó befolyásának is megvannak a maga korlátai, szép, szép az elégedettség, de ne becsüljük túl erőinket. És még ha hajlamos lettem volna is az elbizakodottságra, az élet gondoskodott arról, hogy kijózanítson diadalmámoromból. Néhány hónappal ezelőtt a sikerektől fellelkesítve kifogásoltam a Ludas Matyi hasábjain, hogy a Döbrentei téren túlságosan messze van egymástól a Pest felől érkező 1-es és a Farkasrét felé tartó 8-as autóbusz megállója. Lelkiismeretesen le is mértem a távolságot, s úgy találtam, hogy a 234 lépésnyi átszállás csak a gyaloglósport fejlődését szolgálja. Kértem az Autóbuszüzem intézkedését, mivel azonban hetekig, sőt hónapokig semmi sem történt, megtörve és kiábrándultan voltam kénytelen belátni, hogy ha a sajtó útján el is lehet érni kisebb eredményeket, túlzott reményeket nem szabad táplálni, mert annál nagyobb a csalódás.

És akkor mint borult égből a napsugár, úgy vakított el fényével a varázslat: a napokban megtörtént a megállóhelyek áthelyezése, egymáshoz való közelhozása, összevonása. Az új megállóhely a javasolt helyre, a Gellérthegy tövébe került, s az átszálláshoz csak át kell menni az úttesten. Hurrá! Most végre rádöbbentem a sajtó hatalmának mérhetetlen nagyságára.

Most már fel merem vetni a Naprendszer mesterséges bolygósításának és a bőségesebb virsliellátásnak időszerű kérdéseit is.

Feleki László

Konok papagáj

Szegő Gizi rajza

Vasárnapéji rádiószínház

(Csak felnőtteknek)

Hegedűs István rajza

Hosszú az út

Vasvári Anna rajza

Ketten beszélnek

— Térdrehulltam s kezemet a szívemre téve megesküdtem, hogy elemésztem magam, ha nem hallgat meg. De csak kacagott, azzal a gyönyörűszép bugyborékoló kacagásával. Mindig azzal szokott kacagni.

— Alighanem mást szeret a leány, nem gondolja?

— Nem. Azt ő bevallotta, hogy nem szeret mást.

— Célzott maga arra, hogy nőül óhajtja venni?

— Nem „céloztam”, hanem kereken megmondtam neki. Azt mondtam: „Micike, vegye magához a személyi igazolványát és jöjjön az anyakönyvvezetőhöz! Minden egyebet azután fogunk megbeszélni.”

— Mire ő?

— Bugyborékolt. Majd beleőrültem.

— Talán kevés a maga fizetése?

— Havi tizenhétezer fixem van, plusz prémium. És háromszobás házam a Városligetben.

— Nem próbálta meg elkápráztatni őt valami gigászi cselekedettel? Néha jót tesz az ilyesmi.

— Tudom. Megmásztam a Mount Everestet, miközben az orromon egyensúlyoztam egy sétabotot. A világ minden lapja megemlékezett rólam. A cikkeket kivágtam és szatytyánbőrbe kötve elküldtem neki. Semmi eredmény.

— Talán krokodilbőrbe kellett volna köttetnie.

— Azt is próbáltam. Semmi eredmény. Pedig belepusztulok, ha nem lesz az enyém!

— Nem mindenki becsüli a sportot. Vannak, akiknek a szellem imponál.

— Tudom. Nyolc kötetben megírtam a honfoglalás történetét. Feltaláltam a kézzel hajtható repülőgépet és a penicillin ellenszerét. A Nobel-díjat, amit kaptam, elküldtem a címére. Semmi eredmény. Pedig belepusztulok, ha nem hallgat meg!

— Tudja, mit kellene megpróbálnia?

— Mit? Beszéljen, hallgatom!

— Tegyen úgy, mintha ő magát nem is érdekelné. Ez az eljárás már gyakran célra vezetett. Ha látja, nézzen keresztül rajta.

— Megtettem már. Hát azt hiszi, nem tettem meg? Keresztül néztem rajta, sőt, az ajkamat biggyesztve legyintettem is a kezemmel.

— És? Erre sem omlott a karjaiba?

— Nem. Ő is legyintett. Pedig, ha nem lesz az enyém, én elsorvadok... Szeretem! Szeretem! Mondtam már, hogy szeretem?

— Akkor a végső megoldáshoz kell folyamodnia.

— Van megoldás? Hát van?

— Van. Végső.

— Annyi baj legyen. Mit kell tennem?

— Vegyen nőül egy rendes, tisztességes lányt és éljen vele mintaszerű házaséletet. Nyugalmasat, békéset, boldogat.

— Igen. Legyen gyerekünk is?

— Feltétlenül. Esetleg több is.

— Igen. És?

— Gondoskodjék róla, hogy köztudomású legyen: milyen szép házaséletet élnek maguk.

— Igen. És?

— Amikor már bizonyos abban, hogy a maga jó házasságáról Micike is értesült, egy este váratlanul menjen fel hozzá.

— Igen. És?

— Nincs több „és”.

— De mit csináljak, ha már ott vagyok nála?

— Ezen ne törje a fejét. Azt már majd megmondja magának Micike. A viszontlátásra!

Tabi László

Mai filmkritika

Az utóbbi időben lapjainkban új stílus alakult ki a filmkritikák terén. A bírálatokban — és ez főleg a magyar filmekre vonatkozik — az egyik mondatban dicsérik, a másikban lehúzzák a bemutatott újdonságot, így közönség legyen a talpán, amely eligazodik, hogy tulajdonképpen kitűnő, vagy csapnivaló filmet látott a kritikus. Mi újítást vezetünk be: miért kell az olvasónak egy teljes mondatot várnia, hogy a dicséret ellenkezőjét elolvashassa, már egy mondaton belül nyújthatunk pálmát, vagy dorongolhatunk.

Kritika az „Emberek a láp között” című új magyar filmről

A most bemutatott új filmünk zseniálisan középszerű. A mozgalommal, feszültséggel teli filmkockák unalmasan peregnek. A darab mondanivalója mély, politikus, mai, így nem véletlen, hogy képzelt országban játszódik ez a kosztümös film. Csak helyeselhetjük Bőr Alfréd rendező sok újszerű, formatörő megoldását, amelyekkel bármelyik korábbi filmünkben bőven találkozhatunk.

Csont Gézáról — aki élete legjobb alakítását nyújtja — ismét bebizonyosodott, hogy nem képes paraszti figurák megoldására. Vackor Emília ezúttal is csak üres, beképzelt szépséget játszott a rút anyóka szerepében. A felvételek kitűnőek, kár, hogy a képek, beállítások élettelenek. A színek szemrontóan kellemesek, a muzsika fülbemászó, de a nézőnek nem marad emlékezetében semmi dallam.

Az új film — eddigi alkotásainkhoz viszonyítva — határozottan előrehaladást jelent visszafelé, nagy bukást és megérdemelt közönségsikert jósolhatunk.

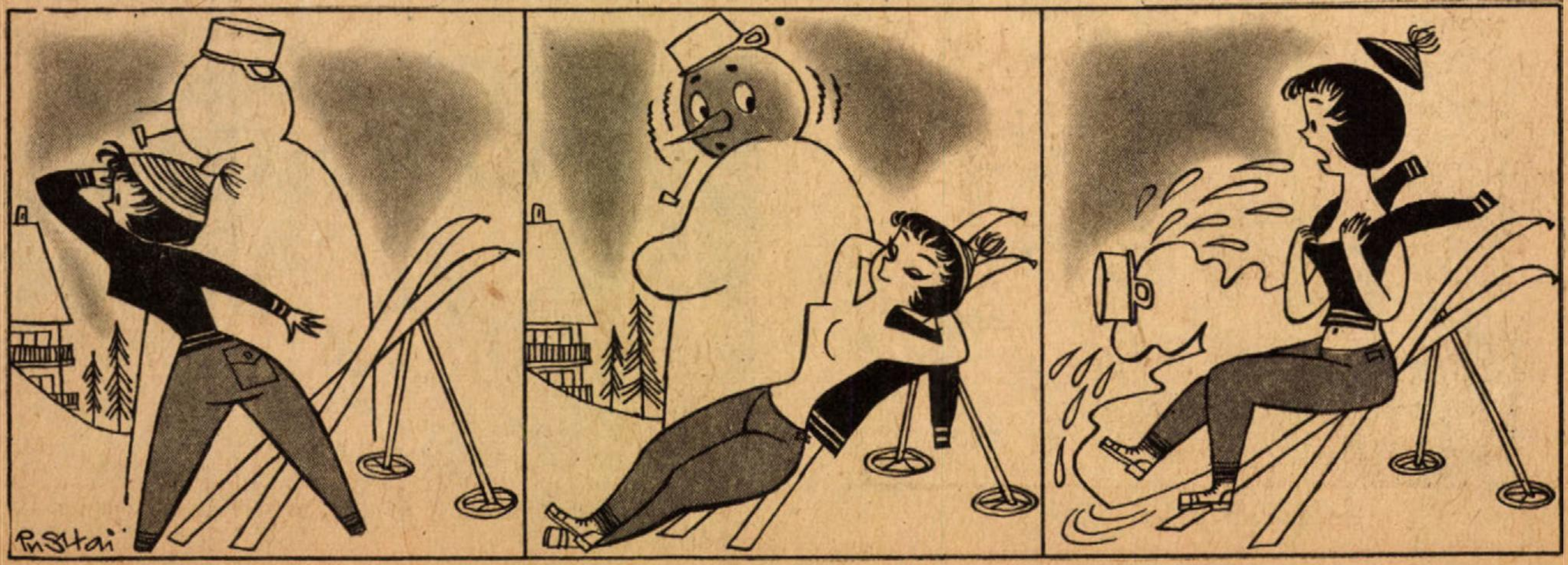
(t. p.)

A vidámabb börtönéletért

Angliában újabban sok szökés történt a börtönökből. Ami nem is csodálható, az angol börtönök ugyanis kényelmetlenek, túlzsúfoltak. Hárman alszanak egy kétszemélyes cellában, a magánzárka csak vágyálom. Most a „Daily Mirror” tudósítása szerint „humanizálják” a börtönöket. Munka közben megengedik a beszélgetést, s a fegyencek teát is rendelhetnek. Ha a tea sem tudja az angol bűnözőket visszatartani a szökéstől, akkor baj van a hagyományokkal!

Ilcika napozik

Pusztai Pál rajza

MŰFORDITÁS

Közismert Karinthynak az a remek kis írása, amelyben egy Ady-versből rímes szalámireklám lesz, németrefordítások és visszafordítások, szófélreértések révén. „Az élet utánozza a művészetet" — állítja a régi mondás. Csakugyan, ilyesvalami történt most. Van Budapesten egy állami hivatal, amelynek neve:

Szerzői jogvédő hivatal,

ennek címére Németországból nyomtatványcsomag érkezett. A csomagot január 20-án a budapesti 14. számú vámhivatal kezelte. Berlinben természetesen németül írták a borítékra a hivatal címét, így:

Büro zur Wahrung der Urheberrechte.

A németül valamicskét nyilván tudó vámos töprengett, töprengett, majd egyszerre megtalálta a titokzatos „Urheberrechte" (szerzői jogok) szó megfejtését, s így fordította vissza magyarra a címet:

Ősh́éber emlékeket őrző iroda.

Lefőzte Karinthyt a műfordító vámtisztviselő: elhomályosította a „Ganges partjaiból" lett „Herz-féle szalámi" emlékét.

Egy vállalati iroda szombat délelőtt

Gerő Sándor rajza

Ellesett párbeszéd

Az eszpresszóban ültem, a szomszéd asztalnál csinos fiatal nő társalgott egy hatvan-körüli bácsival. Akaratlanul is kihallgattam beszélgetésüket.

— Higgye el, Sanyi bácsi, a legtöbb esetben a nő az oka. A munkahely nem arravaló, hogy flörtöljünk a férfikollégákkal. De sok nő úgy kifesti magát a hivatalban, mintha randevúra készülne. Ha látná, a barátnőm is micsoda kivágott blúzban jár az irodába, hát elcsodálkozna. Feltűnő öltözködéssel felhívják magukra a figyelmet. Szerintem a munkahelyen elvégzi az ember a feladatát és kész. A szerelem hivatalon kívüli ügy. Látja, Sanyi bácsi, nekem az az elvem, hogy a munkahelyen nincs férfi és nincs nő, csak kollégák vannak. Tudja meg, az én munkatársaim észre sem veszik, hogy nő vagyok. De nem is járok be dekoltált blúzban.

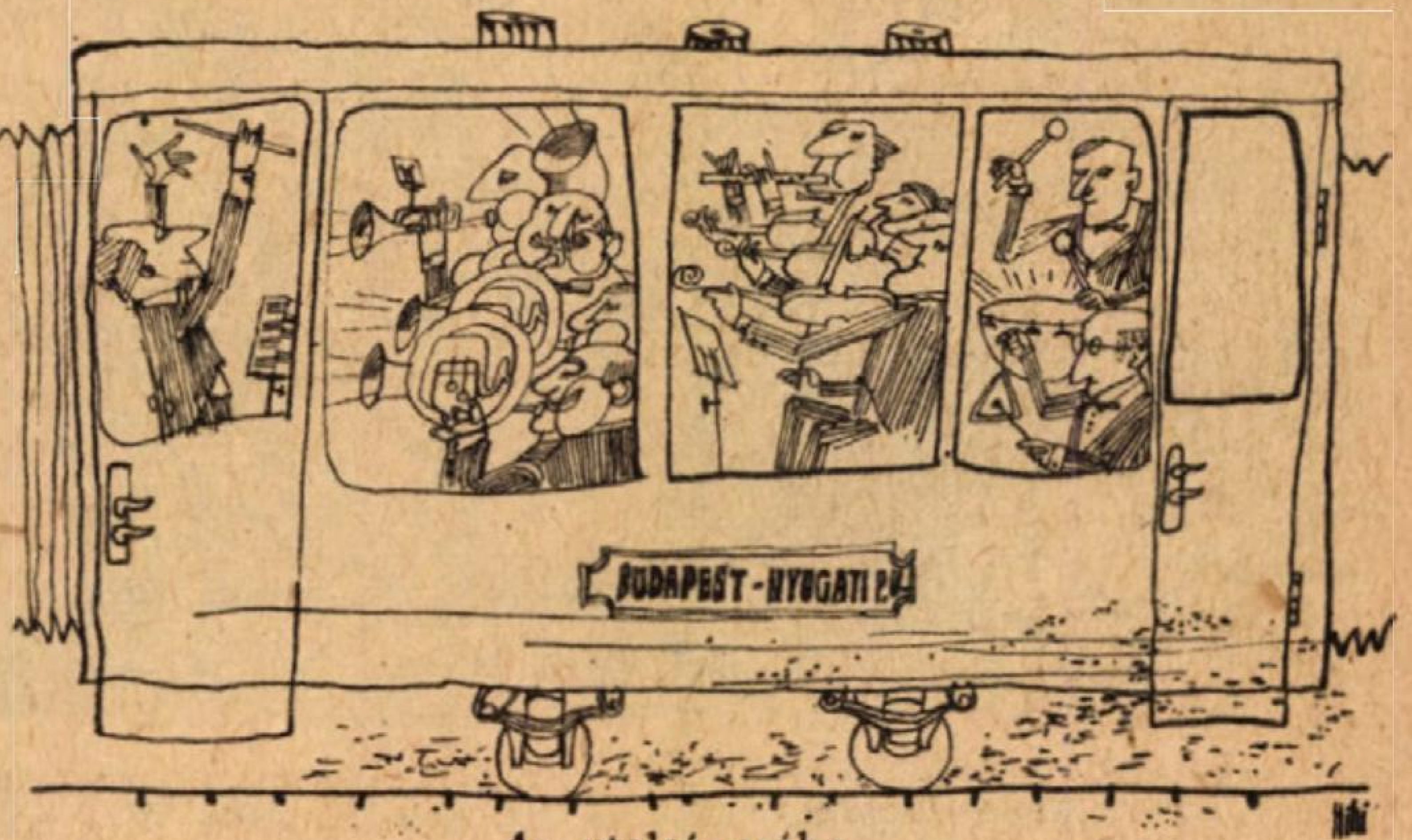
— Hol dolgozik, Klárika?

— Aktmodell vagyok a Képzőművészeti Főiskolán.

Galambos Szilveszter

Vidéki zenekarok a Zeneakadémián

Hegedűs István rajza

Az utolsó próba

Szereti a feltűnést

Schwott Lajos rajza

– Ezt hoztam kérem...

03

Vasvári Anna rajza

– Halló! Hibabejelentő? Megsúgom magának, vannak még hibák...

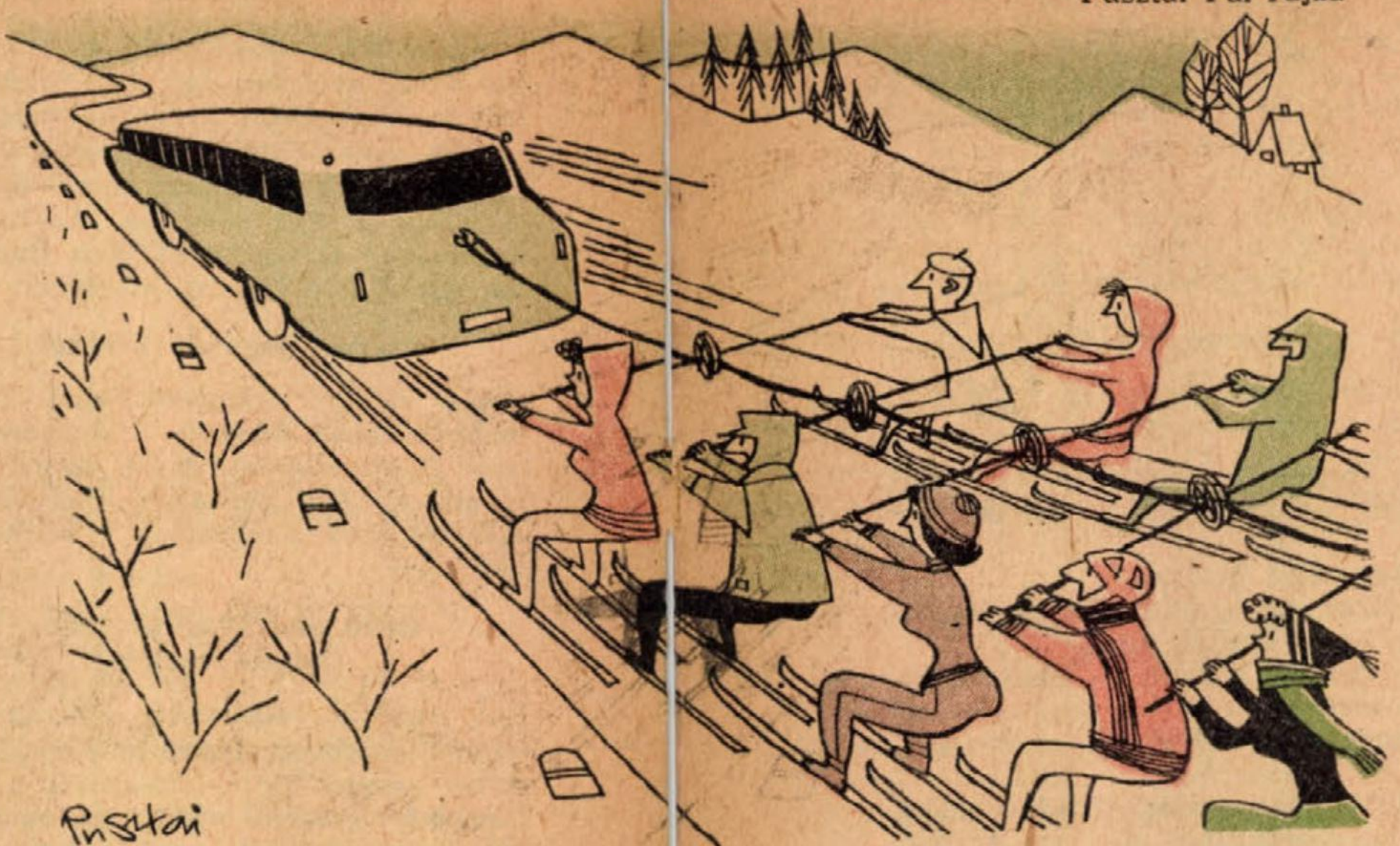
Reményteljes poggyász...

Réber László rajza

Sí-autóbus zal a Mátrába

Pusztai Pál rajza

Felállították a téli vadetetőket

Sándor Károly rajza

Nem is akármilyen önkritika

Vasvári Anna rajza

Óvatos görög

Szegő Gizi rajza

Pesti tudósítóinktól

Kissé testes középkorú barátom rettenetesen náthás, láza is van, köhög is, de mint mondta, lábon akarja hordani az influenzát. Az ember örök kíváncsi, lábára pillantottam hát, hogy lássam, miféle végtag az, amely lázas betegségek viselésére alkalmas. Meglepve láttam, hogy az illető lábán úgynevezett „bokafix"-harisnya van. Megkérdeztem barátomat, hogy miért nem öltözködik okosabban.

— Hogyne, hogy elpuhuljak! — mondta, s mint a furfangos diák nagyot tüsszentett rá, illetve rám.

*

Régi panasz, hogy a filmek általában erkölcstelenek, s csak felnőtteknek valók, akik már amúgyis ledérek, tehát mitsem ront rajtuk a kárhozat. Ezzel szemben hótiszta ifjuságunk liliomlelkét minden eszközzel és rendelettel védeni kell. Ezért olvastam örömmel a „Magyar Közlöny" című hivatalos lapban a kiskorúak filmszínház-látogatásáról szóló rendeletet. E rendelet értelmében a különösen parázna filmek megtekintését csak 18 éven felülieknek engedélyezik. Ezeknek az elfásult embereknek a lelke már úgyis az ördögé. A rendelet azonban nem olyan merev, mint egy múltszázadbeli zord atya, mert vannak kivételek is. Íme: *„5. §. A 3. és 4. §-ok rendelkezései nem alkalmazhatók olyan 18 éven aluliakkal kapcsolatban, akik házasságot kötöttek."* Ezzel a könnyítéssel a mozilátogatás kapui máris szélesre tárultak, mert lám, végső esetben mindig megnősülhet vagy férjhezmehet az a fiatal, aki mindenképpen meg akar nézni egy filmet. Aki pedig még ennyi áldozatot sem akar meghozni a filmművészet érdekében, az nem igazi kultúrember. Minden problémát persze a házasság sem old meg, mert a 18 éven aluli férj vagy feleség a gyermekeit már nem viheti be abba a moziba, amelyben aggályos erkölcsiségű filmet játszanak.

F. L.

Cigaretta-dal

Hallom, füstszűrős cigar[illegible]etták
Kerülnek forgalomba ná[illegible]ink,
Ilyen jó hírt, mint dohá[illegible]nyosok,
Elégedetten regisztrálun[illegible]k.

Ha a füstszűrős cigarett[illegible]
Nem szelelne, mert ki[illegible]é gyatra,
Elküldhetjük a füstszűrő[illegible]jét
Esetleg szűrővizsgálatra.

Téli rege

A medvéknek mély téli [illegible]álma,
Mint tudjuk, régi hagyo[illegible]mány,
De hallottam egy mende[illegible]mondát,
Rögtön tovább is adom [illegible]ám.

A medve téli alvásában
Tarthatott némi szünete[illegible]t,
Mert idén télen Budape[illegible]sten
Újabb Kis Mackó születe[illegible]tt.

(—[illegible]-véghy)

Ezt olvastuk

a Népszava január 18-i szám[illegible]ának apróhirdetési oldalán:

> **Elsőosztályú ragaszto[illegible]tt fasarkos és ránánvarrott cipé[illegible]szmunkásokat felveszünk. V. ke[illegible]rület, Váci utca 10. szám. I. em. [illegible] Mértékutáni Cipőkészítő Vállalat.**

Ránánvarrott cipészmunkás[illegible]ok! Előre!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsen[illegible]ek régi viccek csak öreg embere[illegible]k vannak. Egy újszülöttnek mind[illegible]en vicc új.

Két kisgyerek gombát áru[illegible]l a piacon. Egy asszony válogat, végül [illegible] is megállapodik az egyik kosárnál. Mie[illegible]lőtt kifizetné, óvatosságból megkérdi:

— Mondd csak, kisfiam, [illegible] meg tudjátok ti különböztetni a szelíd[illegible] gombát a mérgestől?

— Hogyne.

— Honnan tudjátok, mely[illegible]ik a mérges?

— A kuncsaft beteg lesz [illegible]tőle...

Emberek, állatok és műtétek

Nyilván olvasták önök is a megrendítő napihírt egyik esti lapunk hasábjain. Miamiban a víz alatt megoperáltak egy halat, miközben búvárok vigyáztak, hogy az akváriumban egyidejűleg tartózkodó cápák fel ne falják az orvost.

Van-e olvasó, akit e hír velejéig meg nem rázott volna, s aki nem gondolta végig a dolgot attól kezdve, hogy miként állapították meg a diagnózist, mely szerint a halat egy daganat teszi bánatossá és nem a Köztársasági Párt veresége — egész odáig, hogy ugyan miféle királyi hal lehet az, amit érdemes ilyen „állati" körülmények között operálni?

Pedig a magyarázat roppant egyszerű. Reklám!

Illetve, ha utána gondolok, mégsem olyan egyszerű. Mert végre is csak nem képzeli ez a kétéltű orvos azt, hogy ezek után minden beteg vele véteti ki a vakbelét a víz alatt, tudásra szomjas cápák gyűrűjében?

Nekem az az érzésem, hogy az emberek a jövőben is inkább a szárazföldön feküsznek a kés alá (ha már muszáj), mint akár a legfényűzőbben berendezett akvárium fenekén.

Nos, akkor mire való az egész? Talán azt a gondolatot akarta a szerény sebész a betegek körében felvetni, hogy aki így tud a víz alatt, mit tudhat a szárazon?

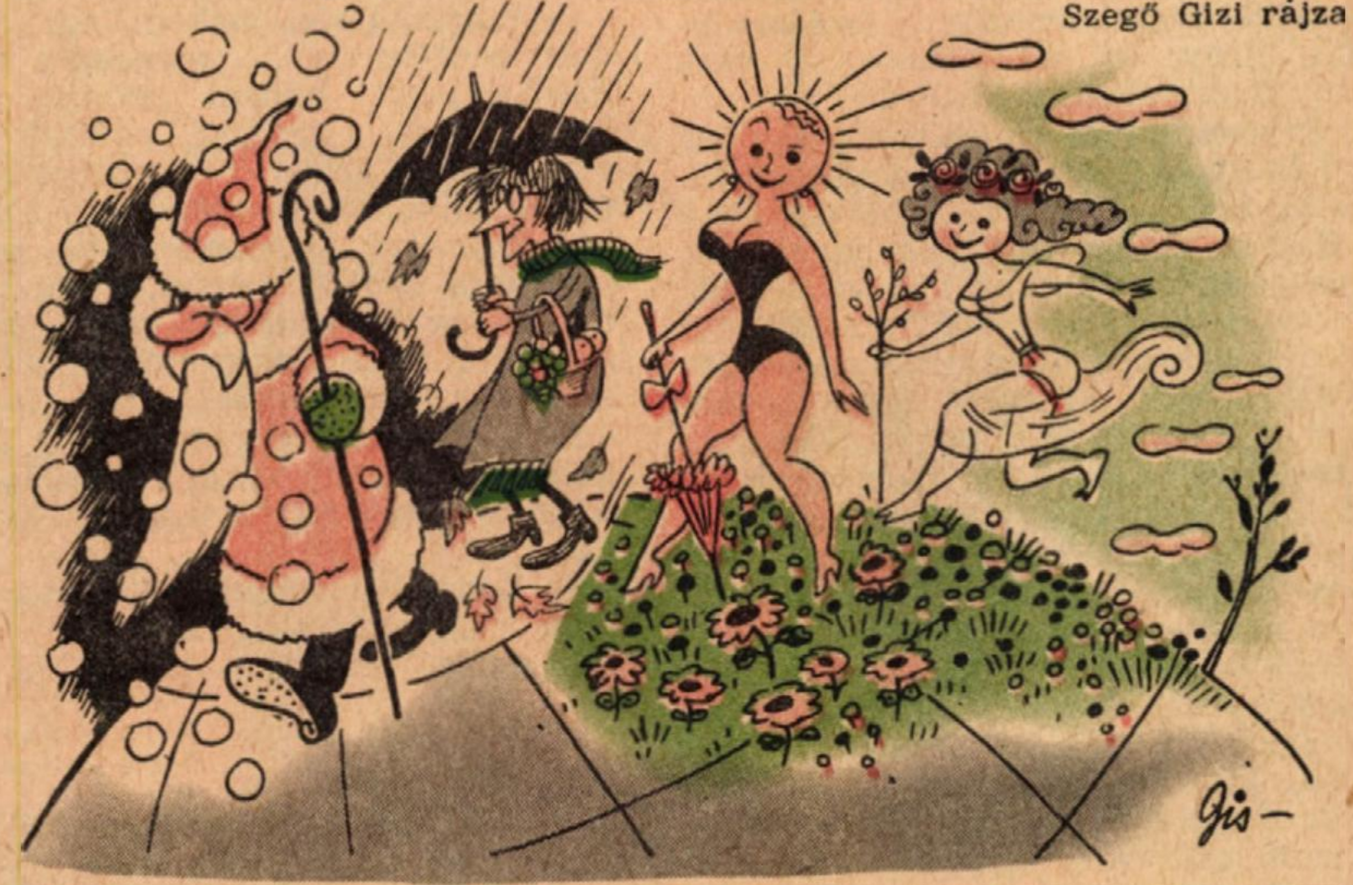
Ez esetben viszont el lehetünk készülve arra, hogy a jövő héten egy másik amerikai sebész a repülőgépről ejtőernyővel kiugorva, a levegőben veszi ki egy kerecsen-sólyom mellékveséjét, miután előbb kétségtelenül megállapította, hogy a madár már napok óta csak kedvetlenül csipegeti a csibéket, aminek nem lehet más oka, mint a mellékvesekéreg megbetegedése.

Van egy amerikai államférfiú, felül a világ legmagasabb lovának a hátára és onnan mondja el a beszédeit, hadd gondolkozzanak el az emberek azon: milyen szépeket tudna mondani, ha egyszer leszállna a lóról.

V. I.

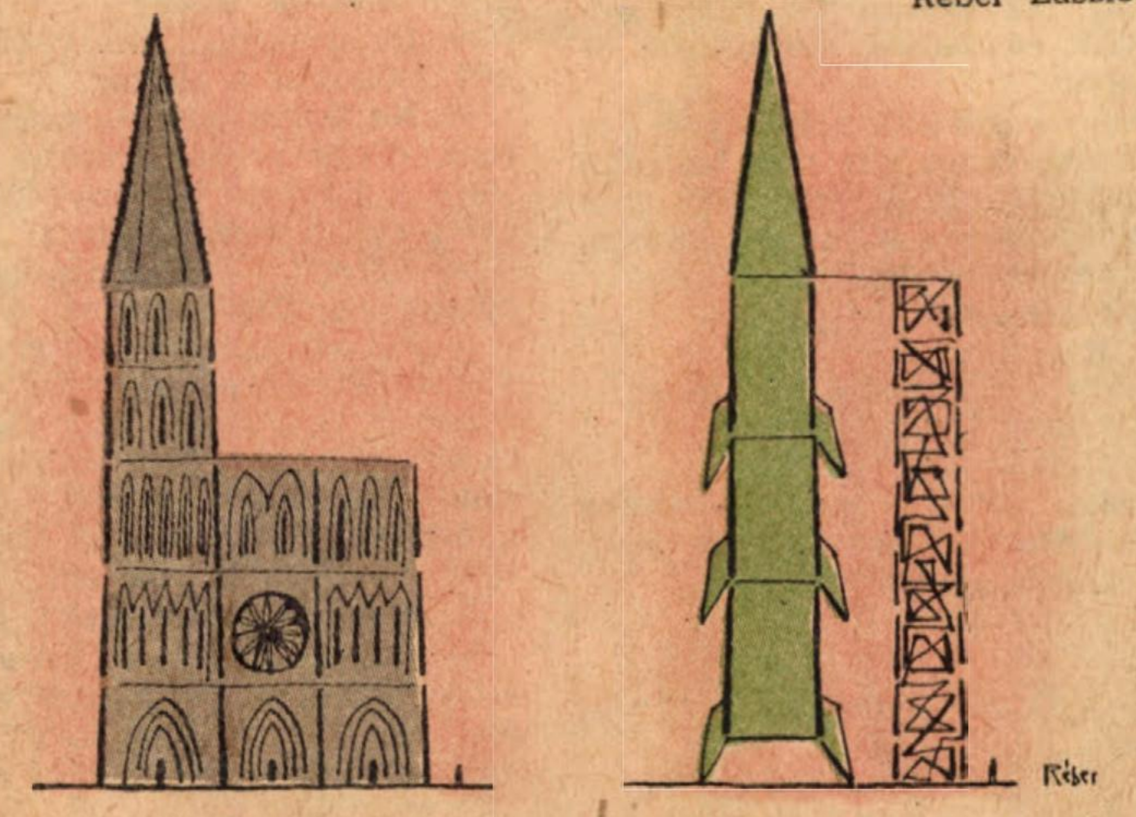
Világszerte rendkívüli az időjárás

Szegő Gizi rajza

Az ember magasba való törekvése

Réber László rajza

a középkorban — és ma

MŰFORDITÁS

Közismert Karinthynak az a remek kis írása, amelyben egy Ady-versből rímes szalámireklám lesz, németrefordítások és visszafordítások, szófélreértések révén. „Az élet utánozza a művészetet" — állítja a régi mondás. Csakugyan, ilyesvalami történt most. Van Budapesten egy állami hivatal, amelynek neve:

Szerzői jogvédő hivatal,

ennek címére Németországból nyomtatványcsomag érkezett. A csomagot január 20-án a budapesti 14. számú vámhivatal kezelte. Berlinben természetesen németül írták a borítékra a hivatal címét, így:

Büro zur Wahrung der Urheberrechte.

A németül valamicskét nyilván tudó vámos töprengett, töprengett, majd egyszerre megtalálta a titokzatos „Urheberrechte" (szerzői jogok) szó megfejtését, s így fordította vissza magyarra a címet:

Őshéber emlékeket őrző iroda.

Lefőzte Karinthyt a műfordító vámtisztviselő: elhomályosította a „Ganges partjaiból" lett „Herz-féle szalámi" emlékét.

Egy vállalati iroda szombat délelőtt

Gerő Sándor rajza

Ellesett párbeszéd

Az eszpresszóban ültem, a szomszéd asztalnál csinos fiatal nő társalgott egy hatvankörüli bácsival. Akaratlanul is kihallgattam beszélgetésüket.

— Higgye el, Sanyi bácsi, a legtöbb esetben a nő az oka. A munkahely nem arravaló, hogy flörtöljünk a férfikollégákkal. De sok nő úgy kifesti magát a hivatalban, mintha randevúra készülne. Ha látná, a barátnőm is micsoda kivágott blúzban jár az irodába, hát elcsodálkozna. Feltűnő öltözködéssel felhívják magukra a figyelmet. Szerintem a munkahelyen elvégzi az ember a feladatát és kész. A szerelem hivatalon kívüli ügy. Látja, Sanyi bácsi, nekem az az elvem, hogy a munkahelyen nincs férfi és nincs nő, csak kollégák vannak. Tudja meg, az én munkatársaim észre sem veszik, hogy nő vagyok. De nem is járok be dekoltált blúzban.

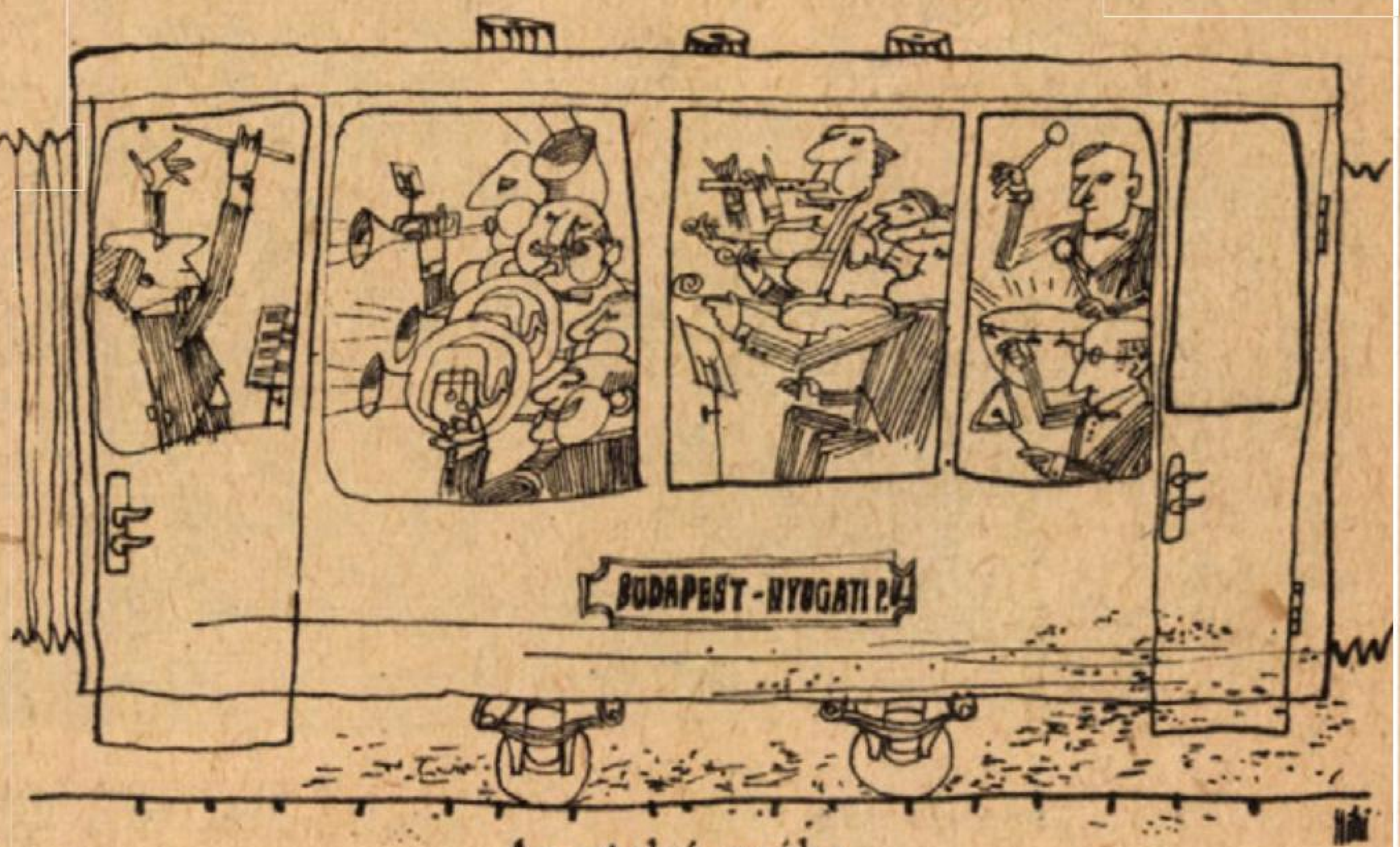
— Hol dolgozik, Klárika?

— Aktmodell vagyok a Képzőművészeti Főiskolán.

Galambos Szilveszter

Vidéki zenekarok a Zeneakadémián

Hegedűs István rajza

Az utolsó próba

Szereti a feltűnést

Schwoit Lajos rajza

– Ezt hoztam kérem . . .

03

Vasvári Anna rajza

– Halló! Hibabejelentő? Megsúgom magának, vannak még hibák . . .

Zuhanyozó!

A Széchenyi fürdő termál medencéje mellett, a zuhanyozóban történt. Ketten álltak két tuss előtt. Mindketten a csapokat babrálták és közben beszélgettek. Az egyik éppen ezt mondta:

— Ma olvastam, hogy Japánban elkészült a világ legkisebb rádiókészüléke. Mindössze 125 gramm. Töltőtollba építették be. Minden rádióállomás fogható vele... hogy a fene egye meg, ez a víz lángforró!

— Az enyém meg jéghideg. Próbáljuk meg a meleg csapot balra, a hideget meg jobbra fordítani. Maga csinálja fordítva. Ami azt a töltőtollat illeti, nem olyan nagy dolog. Ellenben a szívbillentyű kapocsrakógép, az igen! Veszélytelen lett a szívműtét, mert a behatolás helyét gép zárja el! Hogy az a menydörgős... most az enyém lett égetően forró. Majdnem leforráztam magam!

— Ez se fordulhat elő nemsokára! A fürdő vizét a jövőben a kobalt izotóp gamma-sugaraival telítik. Azt remekül lehet majd szabályozni a gondolkodó géppel. Hű a mindenit, ez a víz a fagypont körül van! Most megpróbálom mind a kettőt balra fordítani... Még hidegebb! Abszurdum, hogy nem tudják ezt a csapot megjavítani! Hopp, azt hiszem, meg-

találtam az orvosságát. Kifelé kell húzni. Maga is próbálja meg. Ami pedig a gyógyító gépeket illeti, az a szívkapocsrakógép semmi ahhoz, amit Samov professzor végez. Ő már varrógéppel egyesíti a beleket. Na, ezt jól megcsináltam! A csap a kezemben maradt. Szólok ennek a fürdőmesternek!

— Mondja kérem, nem lehetne ezt a két csapot langyosra beállítani?

— Sajnos nem. Már többször is meg akarták csinálni, de az a sróf, ami a javításhoz kellene, nem kapható. Tessék talán odamenni az utolsó két csaphoz. Azok adnak langyosat.

— De hiszen az előtt a két csap előtt nyolcan is várakoznak!

— Nem tart az sokáig. És ezenkívül ott a bejáratnál is vannak zuhanyozók.

— Onnan jöttünk. Ott is rosszak a csapok. A jó zuhanyozók előtt pedig sokan várakoznak. A hideget és a forrót pedig nem bírjuk.

A fürdőalkalmazott vállat vont és a két férfi az utolsóelőtti csaphoz cuppogott. Beálltak a sorba és arról kezdtek beszélni, hogy rövidesen, mihelyt meghódítottuk a Holdat, a Vénusz következik, amelynek légkörét könnyű lesz megszokni, mert az csak valamivel sűrűbb, mint a Földé...

Palásti László

Most már biztos, hogy nem lesz vízhiány a télen...

Gerő Sándor rajza

Nászajándék-dömping

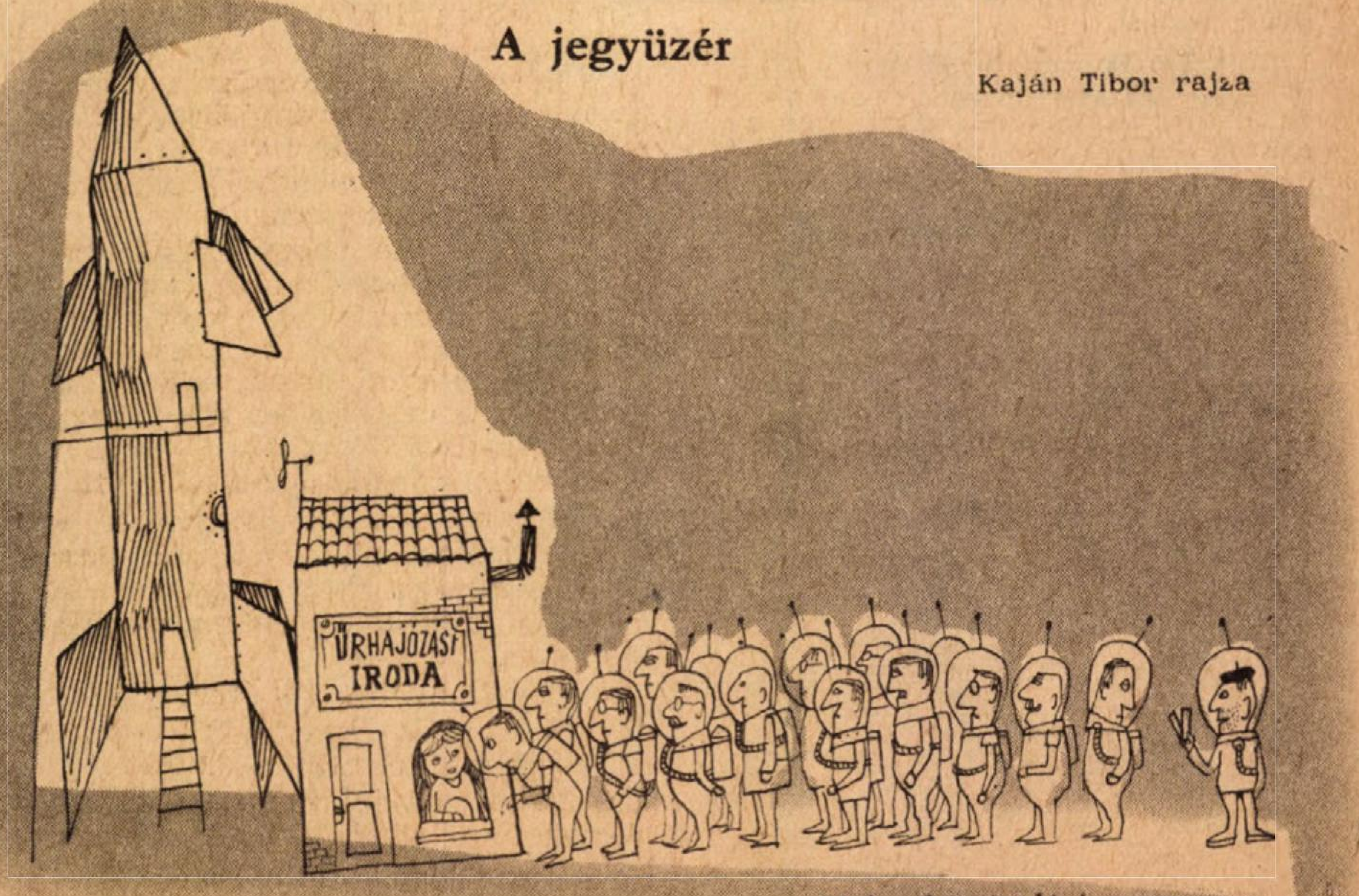
Toncz Tibor rajza

– Várj egy kicsit, szivem! Ezt még kipróbálom.

A jegyüzér

Kaján Tibor rajza

– Volna két átadó jegyem...

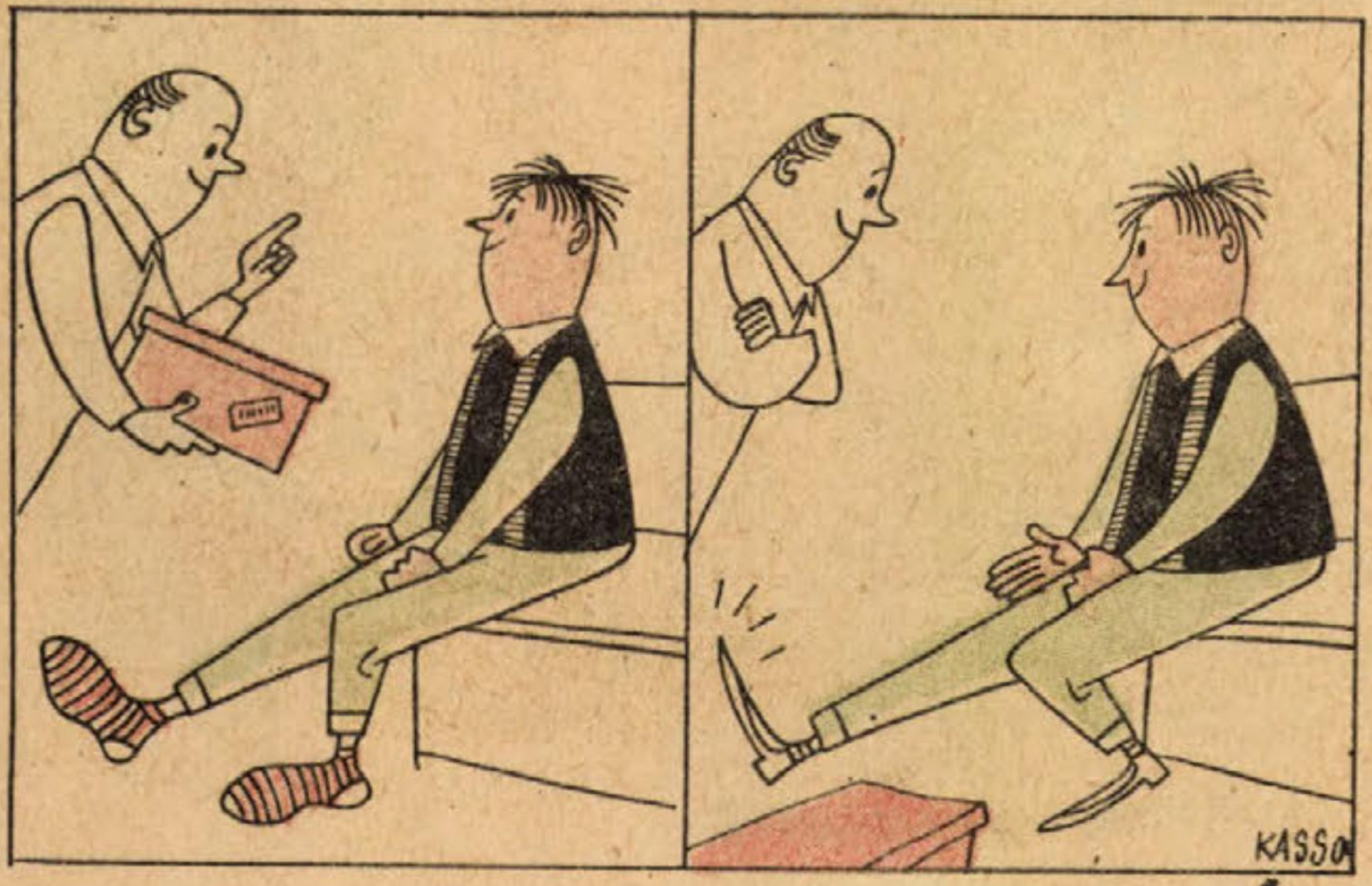
Mennyi lesz a nyugdíj?

Sándor Károly rajza

Divatcipő

Kasso rajza

– Tessék, egy önnek való szép, modern forma...

– Remek!

Az Afrika-kutató balszerencséje

Kaján Tibor rajza

Isten veled Nagyhideghegy!

Soha nem láttam a Nagyhideg-hegyet, Börzsöny büszkeségét, amit igazán sajnálok, mert azt mondják, nagyon szép. Különösen télen. A nagy, hideg hegyen vannak lesiklások, fogvacogtató rendezvények és ezeket sem láttam még, mert nem volt térképem és egyszer egy szakkönyvben azt olvastam, hogy igazi turista térkép nélkül egy lépést se tesz. Térkép hiányában még nem másztam meg egy szál kötélen a Jungfraut sem, de a Gellérthegyen egyszer már eltévedtem, amiből mindenki láthatja, hogy valóban nem tanácsos megbízható térkép nélkül bolyongani a hegyvidékeken. Érthető volt tehát az örömöm, amikor a napokban az állt az újságban, hogy megjelent a Börzsöny turistatérképe. Rögtön bementem egy könyvesboltba, ahol hanglemezeket szoktam vásárolni és mondtam, hogy jó napot kívánok, kérek egy térképet a Börzsönyről. Éppen lehetett kapni, megnéztem, nagyon szép térkép, aztán már rohantam is a Sportszerboltba, vettem egy téli turistanadrágot s nagyon rábeszéltek egy olyanra, amelyiknek bőrülepe van. Kérdeztem, hogy ezt mire használják? Arra — mondták — hogyha az ember egy meredek lejtő jeges haván megcsúszik, mégha a sporttárs egy-két vékonyabb csontja zuhanás közben el is törne, a bőrt akkor sem vágja ki a jég, olyan erős. Még vettem két spirituszkockát, meg egy csákányt az esetleges lavinák miatt s amint hazaértem, azonnal kiterítettem a térképet a szőnyegre, hogy megnézzem, merre kell elindulni. Sajnos, a Kígyó utca nincs rajta s így ez a szándékom nem sikerült, viszont az van rá nyomtatva szép pici piros betűkkel, hogy: IDEIGLENES KIADÁS. Jézusmária, mondom, hát ez mi? Ezzel hatoljak én be a hó és tél börzsönyi rengetegébe? Ezzel foglaljam el a Nagyhideg-hegyet, ezzel az *ideiglenessel,* 11 forintért? Merthiszen ha valóban ideiglenes, és nemcsak mókázás ez az egész dolog, akkor nyilvánvaló, hogy azért ideiglenes, mert változások voltak, vannak, avagy lesznek a Börzsönyi terepen. Lehet, hogy Kóspallagot beteszik majd a törökmezei turistaházba, az Inóci-vágást betömik, a Kemence-patakot pedig hajózhatóvá kotorják. De bevallom nekem az is nagyon elég volna, ha csak a turistautakat rendeznék át egy kicsit, és mire én odaérek, akkor azok már másként kanyarognának hegyen át, völgyön át, mint ahogy nekem az „ideiglenes" mutatja. Elmentem tehát ismét a Sportszerboltba, hogy vegyék vissza a nadrágot, mert ez az ideiglenes térkép engem idegesít, én ezen nem indulok el, mire azt mondták, hogy a nadrágot nem veszik vissza, mert az végleges. A hanglemezboltban meg a térkép visszavételére tett ajánlatomat utasították vissza, de bevallották, hogy már mások is zsörtölődtek emiatt, olyan hír azonban még nem érkezett Börzsöny legéletveszélyesebb gleccsereiről sem, hogy bárkit is széttéptek volna a kóbor farkasok, mert a térkép miatt utat vesztett. Ezek után belátva, hogy eme közhasznúnak vélt panaszommal sem arattam az eddigieket meghaladó valami nagy sikert, úgy vélem, én ez életemben már soha nem fogom megpillantani a Nagy Hideg Hegyet. De, hogy meggondolatlan befektetéseim ne legyenek teljesen hiábavalóak, a térképet bekereteztettem s lakásdísz gyanánt *véglegesen* oda van helyezve az ágyam fölé, a tornavizsgán elnyert diákkori oklevelem és I. Ferencz József lovasképe társaságába. Gondolom, ebből nagy baj nem lehet, mert saját ágyamban, ha nagyon muszáj, térkép nélkül is eligazodom. S még csak annyit, hogy azért a bőrülepű se ment kárba. Pizsamanadrág gyanánt viselem egy kedves régi hálóingem alatt.

Osváth Tibor

Jankovich Ferenc:

A szürke szivárványai

Még egy kicsit, csak mielőtt elaluszom,
a szürke képzet-tengerében úszom.
Mennyi szürke: hamuszürke, verébszürke,
cinege-, por-, füst- és asszonyszem-szürke...
Ez mind szürke!
Köd-szürke, haj-szürke, dér-szürke,
Kóró-szürke, fém-szürke, bazalt-szürke.
Gyémánt-szürke, ezüst-szürke, gyöngyszürke.
Mind, mind szürke.
Felülök-szürke, lefekszem-szürke:
papír-szürke, grafit-szürke, dunyha-szürke.
Félelem-szürke... Önkívület-szürke, álomszürke.
Ez mind, mind szürke.
Hamu-szürke, ég-szürke, felhő-szürke.
Tenger-szürke, harcsa-szürke, csuka-szürke.
Egér-szürke, szamár-szürke, disznó-szürke.
Szőr-szürke, bőr-szürke.
Atom-szürke.
Ez mind szürke...
Deszka-szürke, fal-szürke, ólomszürke.
Szívbeteg-szürke, halotti szürke, koporsó-szürke.
Márvány-szürke, hivatal-szürke, galambszürke.
Tiszta szürke, piszok-szürke.
Még mennyi-szürke?
Mák-szürke, abalé-szürke, bakancs-szürke.
Árny-szürke, homály-szürke, bánya-szürke.
Szolga-szürke, köröm-szürke, kötél-szürke.
Fehér, fekete, piros, kék, zöld és lila-szürke...
Mennyi szürke! s mindegyikben
a szürke hétszivárványa, benn.

Ez a vers a Kortárs januári számában jelent meg. Többször is elolvastuk, de egyszer sem értettük. Minthogy lapunknak mintegy másfélmillió olvasója van, bízunk benne, hogy akad közöttük valaki, aki megérti. Kérjük az illetőt, azonnal táviratozzon, mert nagyon kíváncsiak vagyunk.

Egy ember...

Sándor Károly rajza

...aki az előírt 30 fillér kapupénzt adta.

Ennyi volt neki

Várnai György rajza

– Mi ez a forint negyven?
– Aprópénzre váltottam a tehetségemet...

Nagyzási hóbort

Várnai György rajza

Hosszadalmas vizsgálat

Toncz Tibor rajza

– Gyula! Most már elég legyen!... Vagy tudod, mi a baja, vagy sose fogsz rájönni!

Kié lesz a Hold?

Az amerikaiakat egyre jobban izgatja a Hold tulajdonjoga. Olyan társadalomban, ahol a magántulajdon eszméje mindent áthat, komoly fejtörést okoz az égitestek tulajdonjogi kérdése. Terry Ferrer hosszú cikket írt a „New York Herald Tribune" című lapban, s abban súlyos jogi kérdéseket vet fel. Fejtegetései szerint ma már nem elegendő, ha valaki csak kitűz egy zászlót a Holdra. Ez így nagyon egyszerű dolog lenne! (Képzeljük! A Szerk.) Ez ma már nem elég. Aki el akarja foglalni a Holdat, annak ott is kell élnie.

Mi aggódva figyeljük ezeket a vitákat. Ha már a Hold tulajdonjoga körül sem tisztázott a helyzet, mi lesz akkor, ha majd a Nap felosztása kerül napirendre? És valóban nem lesz elég, ha az ember csak kitűz egy zászlót a Tejútra?

Elsőosztályos mamák

(Történik január végén. A kis cukrászdában két fiatal mama szürcsöli a kávét. Nevezzük az egyiket Máriának, a másikat Annának.)

Mária: Drukkolsz?

Anna: Borzalmasan. Hiszen tudod: Palika minden percben beállíthat az iskolai bizonyítvánnyal. Az elsővel. Mondhatom neked, hét évvel ezelőtt, amikor a klinikán őt magát vártam, nem voltam olyan izgatott, mint most, amikor a bizonyítványát várom.

Mária: Mik a kilátások?

Anna: Az előjelek nem a legjobbak.

Mária: Mik az előjelek?

Anna: Három intő. Igaz, ez még ősszel volt. Azóta fenyegetésekbe, ígéretekbe és tanulásba fektettem az energiámat. Egész délutánokat magoltam, úgy készültem vele.

Mária (fölényesen): Az elsőosztályos anyag nem nehéz. Nálam kitűnően megy. *(Büszkén.)* Bármely pillanatban levizsgázhatnék.

Anna: Persze, a te Jutkád jó tanuló.

Mária: Tiszta ötöst várunk!

Anna (sóhajt): Mi már általános hármassal is megelégszünk. Úgy kell nekem, miért akartam fiút! A lányok sokkal rendesebbek. Képzeld, Palika magaviseletből is rosszul felelt.

Mária: Hogyhogy?

Anna: Betört egy ablakot és novemberben elvesztette az intőt.

Mária: Nem is találtátok meg?

Anna: Nem. Szerintem lenyelte. No de, mit kap tőlem ez a kölyök, ha rossz bizonyítványt hoz haza! És mit kap az apjától! Agyonveri.

Mária: Édesem, ne legyetek olyan szigorúak. Én is fenyítés nélkül értem el, hogy Jutka ilyen jó tanuló lett. Sőt, minden ötösnél jutalmat kap. A bizonyítvány tiszteletére fényes uzsonnát rendezek. Gesztenyepüré és datolya. Persze, te megbünteted!

Anna: Én? Gesztenyepürét és datolyát kap! És azonkívül az apja vett neki ananászt. *(Szelíden.)* Nem elég annak a szegény gyereknek, hogy rossz osztályzatot adtak, még meg is büntessem?

sa

TV-betegség

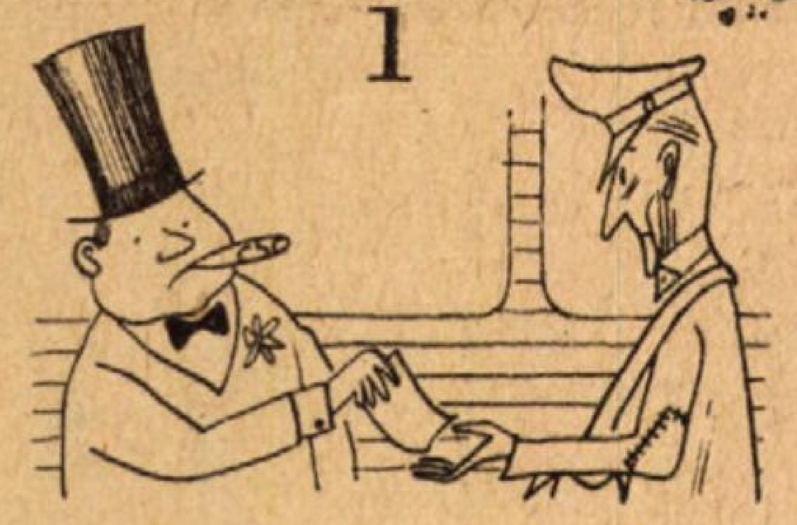
A televíziót sok mindennel vádolják világszerte. A nők panaszkodnak, hogy a sok ülés következtében elhíznak, arányaik kedvezőtlenül alakulnak. A szomszédjárás ismert betegség. Van, aki szerint a túlzott televíziózás (távolbalátás?) rontja a szemet.

Most egy New York-i idegorvos új televíziós betegséget fedezett fel. Szenvedélyes televizionisták túlságosan közel ülnek a készülékhez, teljesen beleélik magukat mindabba, amit látnak, s egy idő múlva elkezdenek vitatkozni, feleselni a szereplőkkel, sőt akadt már olyan is, aki bele akart rohanni a képbe, hogy rendet csináljon.

A megfelelő védőoltást még nem találták fel.

Reggel, és éjjel

1

Nem volt aprópénzem. Ötvenessel fizettem az autóbuszon. A kalauz meghökkenten nézett a gyűrött bankóra, mint aki még sosem látott ekkora pénzt. Talán az is megfordult a fejében: vajon tisztességes úton jutottam-e a vagyonomhoz? Abban a feszült, drámai pillanatban én voltam a fényűző főúr és a kalauz a nincstelen zsellér, én voltam az iparbáró, ő a kétkezi munkás, én voltam a parafasisakos, potrohos ültetvényes, ő a verejtékező kuli. Sőt mi több, én voltam a kapitalizmus, ő pedig a szocializmus. Antagonisztikus ellentét volt közöttünk.

Úgy éreztem, meg kell magyaráznom, hogyan jutottam ennyi pénzhez, miképpen halmozódott fel nálam ekkora tőke, de a kalauz tekintete belémfojtotta a szót. Behúzott nyakkal, alázatosan vártam a visszajáró pénzre. A kalauz morgott magában valamit, lehet, hogy az extraprofitról, de az is lehet, hogy csak rólam emlékezett meg néhány szóval.

Megszégyenülten szálltam le az autóbuszról.

2

Hazafelé menet aprópénzt adtam a kalauznak. Tíz darab tízfillérest. A kalauz undorodva nézett a csilingelő pénzdarabokra és egy elegáns, könnyed mozdulattal, számolatlanul hajította be őket százasoktól duzzadó táskájába. S közben morgott valamit, de nem lehetett érteni, csak sejteni. Abban a pillanatban én voltam a koldus és ő a királyfi, én voltam a pór és ő a gróf Pallavicini, én voltam a proletariátus és ő a burzsoázia. Ismét kibékíthetetlen ellentét volt közöttünk.

Meg akartam magyarázni neki, hogy nem a templom lépcsőjén szereztem be a tízfilléreseket, meg akartam mondani neki, hogy jómódú ember vagyok, tisztességes fizetéssel, prémiummal, ha akarja, megmutathatom a fizetési szalagomat is, de a kalauz átnézett rajtam és nem vette észre esengő pillantásaimat.

Megszégyenülten szálltam le az autóbuszról.

De azt még hallottam, amint a kalauz azt mondja valakinek:

— Ilyenek miatt nem tudok gyorsan leszámolni a végállomáson . . .

(m. gy.)

Le a bürokráciával!

Szögletes Optinolt!

Ezennel bejelentem óvásomat az Optinol tabletták ügyében. Ezek az Optinolok, amelyek a ruhát fehérítik, pontosan olyanok, mint a gyógyszertabletták. Nem tudom, hogy milyen mértékben mérgező vagy káros az Optinol a szervezetre; de úgy vélem, hogy most, amikor minden héten olvashatunk cikkeket a gyógyszer-mániáról, nincs szükség arra, hogy az emberek Optinolt is szedjenek. Már pedig ez a tabletták hasonlósága miatt könnyen megtörténhetik. Arról már hallottam, hogy véletlenül spiritusz-tablettát nyelt le valaki és így feltételezhető, hogy mások viszont összetévesztik az Optinolt valamilyen hasonló alakú orvossággal.

Tiltsák meg, hogy a kerek, orvosságos tablettára emlékeztető alakúra gyártsanak olyan szereket, melyek nem kerülnek belsőleges használatra és főleg nem is szolgálnak orvosi célokat. Sok balesetet akadályoznánk meg vele!

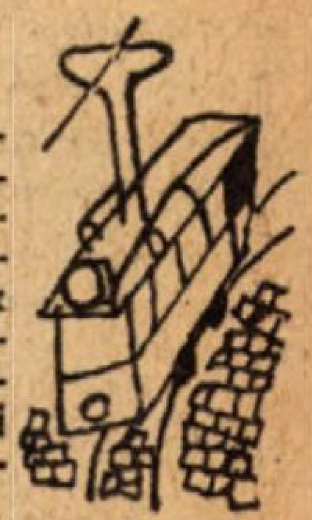
Szathmáry György
műszaki egyetemi hallgató
VI., Kmetty u. 17.

A bürokrácia gyöngyszeme

Könnyebb a tevének átjutni a tű fokán, mint a tűnek azokon a gyöngyszemeken, amelyeket a Háziipari Szövetkezet Báthory utca 17. szám alatti üzemében készítettek a 12 forintos hímzőjátékhoz. A meós talán behunyta a szemét?

És a csendrendelet?

A Szabadsajtó úton fordulnak vissza a Kossuth Lajos utca felől érkező villamoskocsik. Az éles kanyarban fülsiketítő zajt okoznak a szerelvények. Ha a síneket és a kerekeket bekennék, megszűnne a pokoli csikorgás. Talán túl egyszerű ez a megoldás?

Ludas Matyi elintézte

„Udvariasság?" című közleményükkel, illetőleg gépkocsivezetőnkkel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk és megállapítottuk, hogy — bár a vezető udvarias volt — mégis szabálytalanság történt. Alkalmazottunk szabálytalanul a trolibusz megállóhelyén állt meg és így akadályozta a forgalmat. A gépkocsivezetőt figyelmeztettük és kioktattuk.

Főv. Autótaxi V.

*

A „Jelentés az Abbáziáról" című közleményért őszinte köszönetet mondunk. Meg vagyunk győződve arról, hogy cikkük nagy mértékben hozzájárult az Abbázia-kávéház építkezésének gyorsításához.

Éttermi és Büfé V.

Az Abbáziával kapcsolatban a Fővárosi Tanács Városrendezési és Építési Osztálya a megtartott helyszíni szemle alapján közölte lapunkkal, hogy a falrepedések nem veszélyesek és azokat az átalakítás befejezése után, az építő vállalat saját költségén rendbehozza.

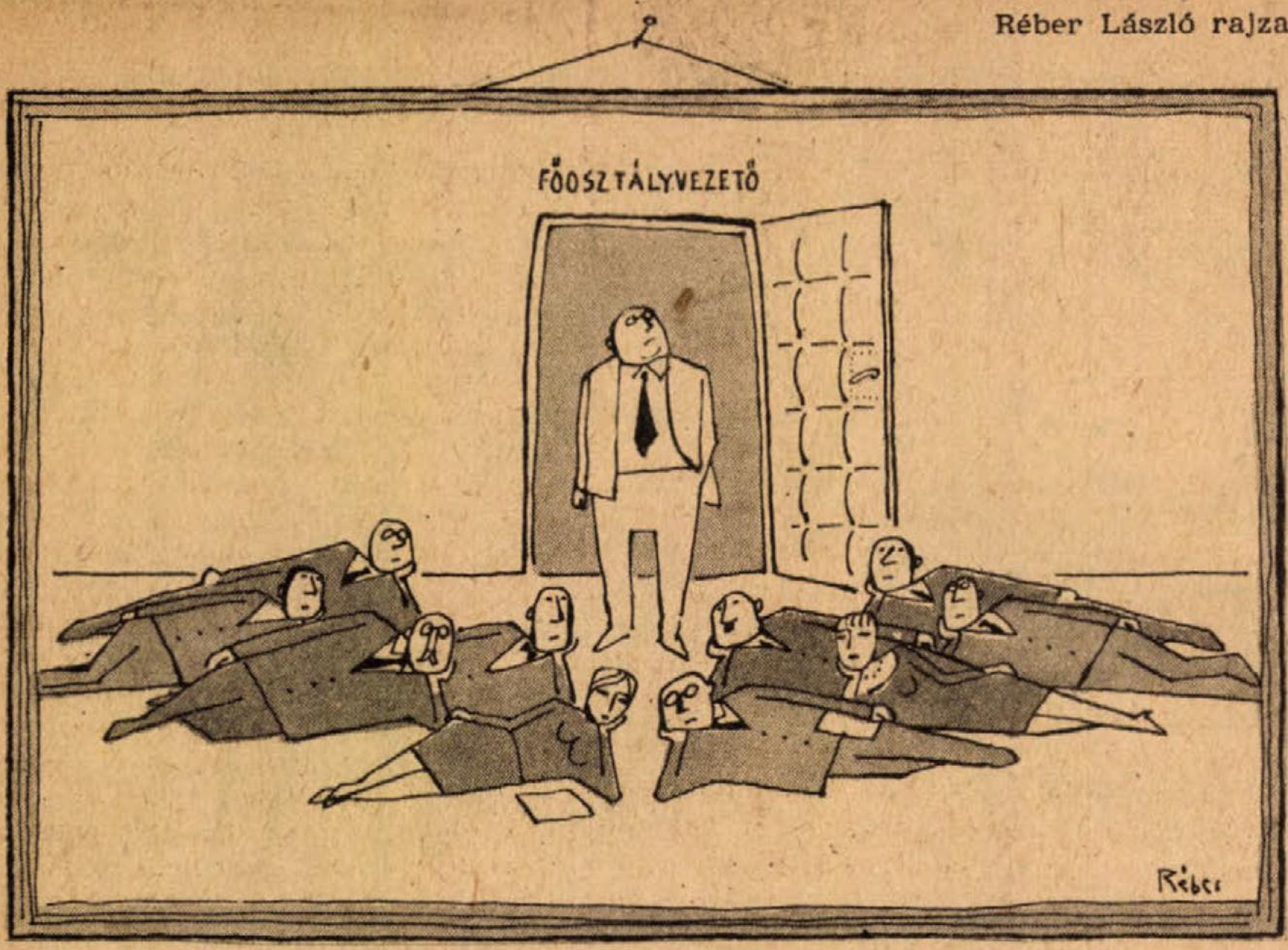
*

A tetőcserepet, amelyre a rossz idő beállta óta oly nagy szükségem volt, a martonvásári Tüzép-telepen, a Ludas révén megkaptam. Köszönöm.

Tengerdi István
Martonvásár

Hivatali csoportkép

Réber László rajza

LEGÉNYFURFANG

Egyszer volt és
hol nem volt
két garázda gazda;
egyiknek is,
másnak is
százszám állt a kazla.

Egyiknek is,
másnak is
volt temérdek kincse;
Vendelnél és
Vencelnél
csurig állt a pince.

Vendelnél és
Vencelnél
dolgozott két ember:
szakálluk, az
nem vala:
ostoruk volt kender.

Két vidám és
jó kocsis:
hiba nem volt náluk — —
s — terringettét! —
majdhogynem
felkopott az álluk!

Vendel is, meg
Vencel is
oly fukar volt — rémes! —
Krumplilé sem
járt nekik,
nemhogy — mákos-béles!

„Hej, te Pál, te . . .
— mondta Gál —
„gondoltam én egyet . . ."
„Hej, te Gál, te . . .
— mondta Pál —
Bizony, én is egyet . . ."

Vitte Pálunk
harmadnap
Ács-ra Vendel gazdát,
hozta Gálunk
szentaznap
Ácsról Vencel gazdát . . .

Hát, amint csak
szembeér
a két úri hintó:
„Térj ki, Pál, te!"
„Térj te, Gál!"
Esik ottan ily szó.

„Én? Biz én nem!"
mondja Gál,
s néz sötéten Pálra;
„Én mégúgyse!"
mondja Pál,
s néz mogorván Gálra.

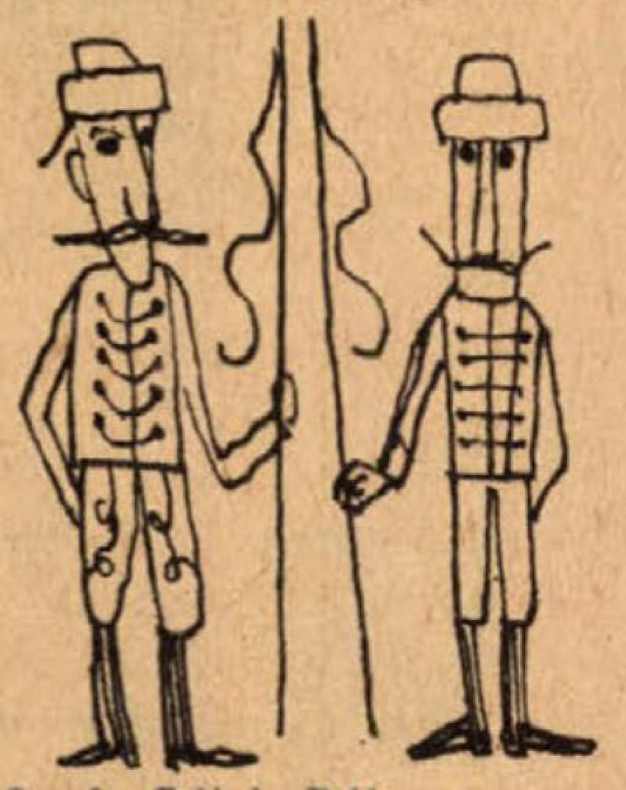
„Jól hallám-e?"
kérdi Gál
pattintva az ostort;
„azt igencsak . . ."
köp ki Pál
suhintva az ostort.

„Akkor n e s z e,
adta eb!!
Rajta, ustor, csapj hát!!!"
mondja Gál és
szidva Pált,
üti — Vendel gazdát . . .

„Hinnye!! — bődül
erre Pál —
te a gazdám bántod?!
Eldöngetem
rajtad én,
várj, a Miatyánkot!!!"

Jó ostorát
két kézre
fogja, s veri . . . csapja —
S lám, a csárdást,
— hogy, hogynem —
Vencel gazda kapja . . . . .

Vendel nyög és
Vencel bőg,
Gál s Pál üvölt sandán:
„Az anyád bús
istenit!!!
Mért v e r e d a gazdám?!"

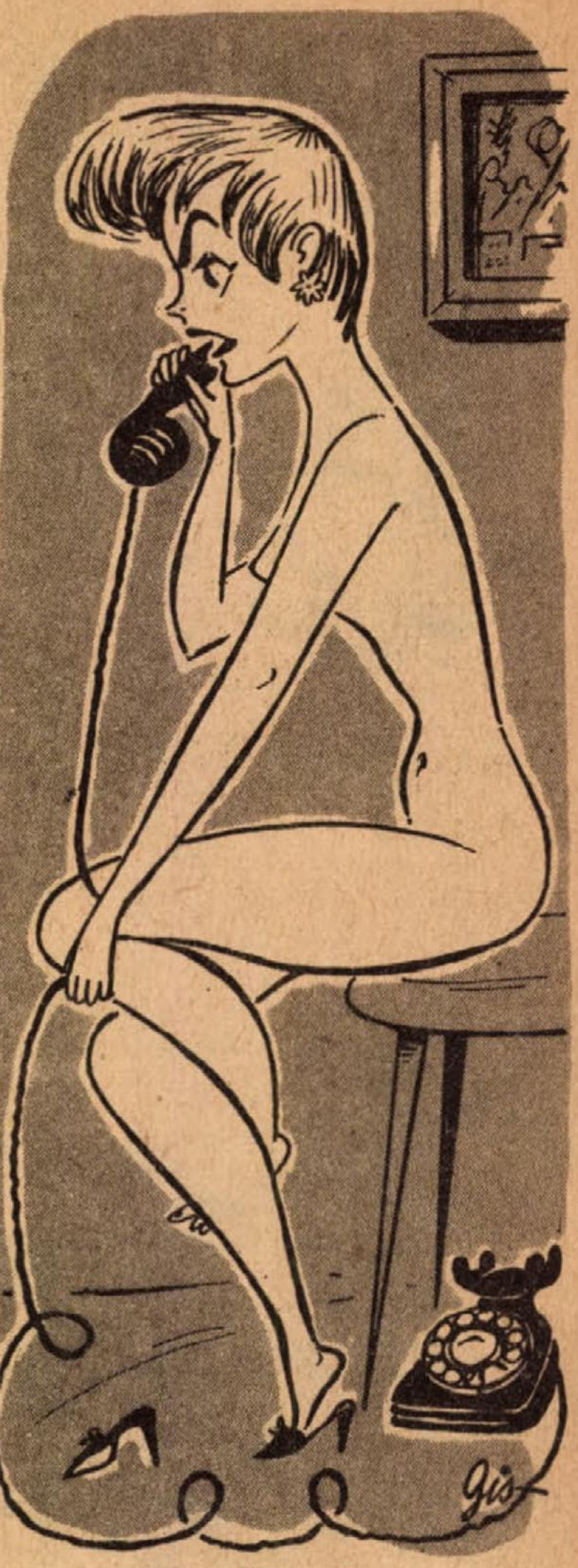
S míg Gál és Pál
versengve
egymást szidalmazta:
félig-holtan
ért haza
a két pohos gazda . . . . .

„Jaj, köszönöm,
Pál fiam —
nyögte Vendel sírva —
ha te nem vagy
s meg nem védsz,
tehetnének sírba . . .!"

Szentígy szólott
Gálhoz is
ura, Vencel gazda —
s HŰ KOCSISÁT
mindkettő
jól megjutalmazta!

Tavaszi Sándor

Szó szerint vette...

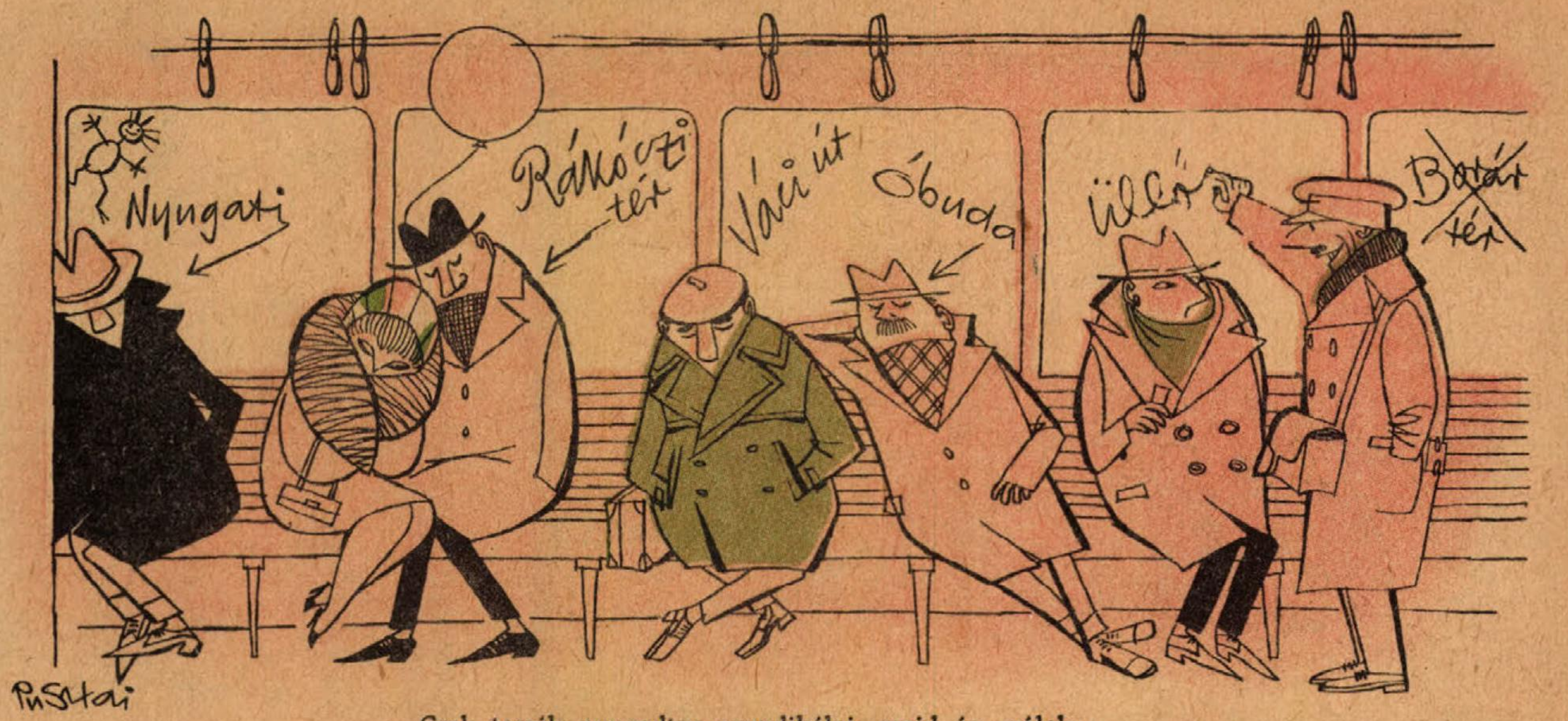
– Nem tudok elmenni, Lajoskám! Azt igérted, hogy a születésnapomra tetőtől-talpig felöltöztetsz! . . .

Vágyálom

UTOLSÓ JÁRAT

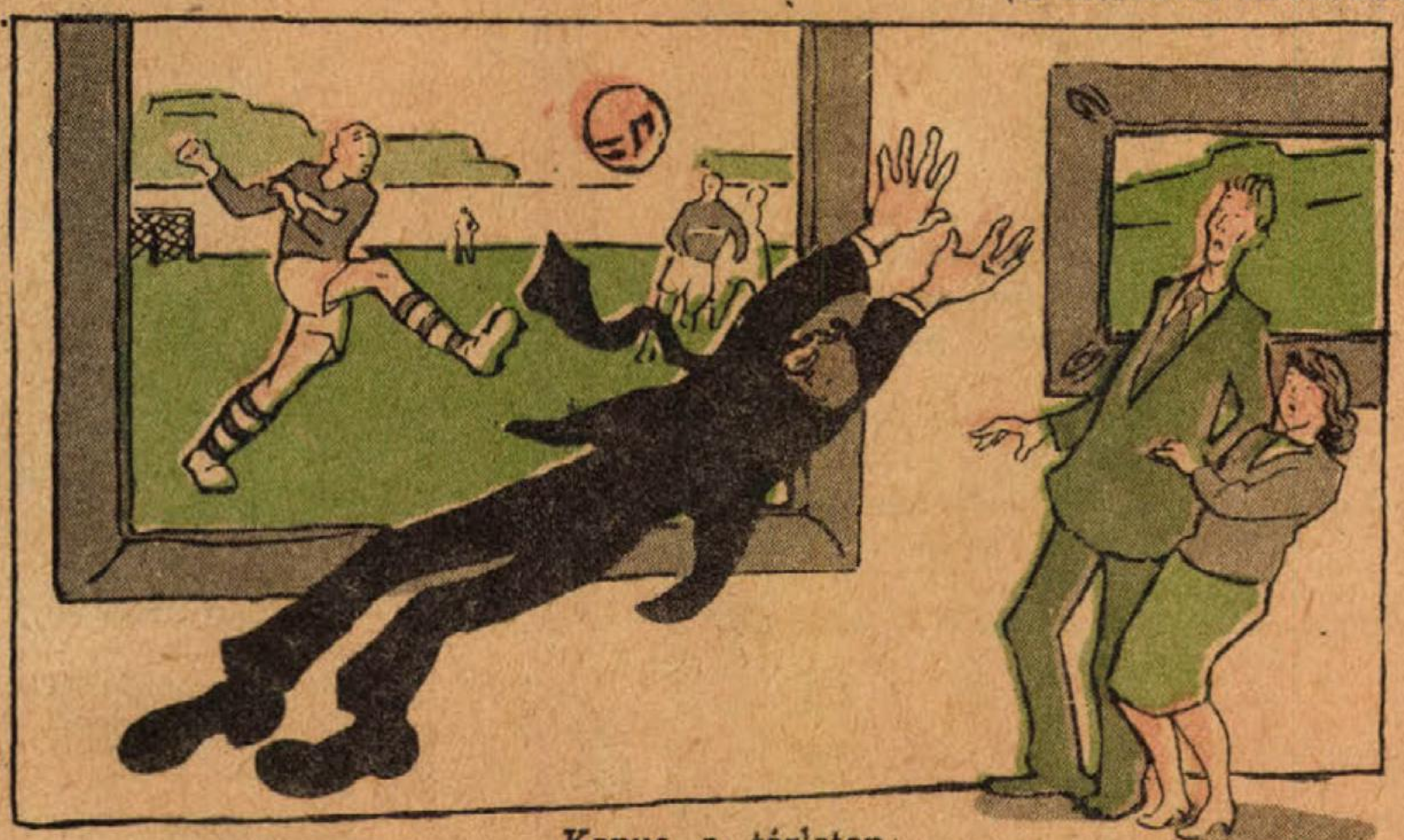
Pusztai Pál rajza

– Csak tessék nyugodtan szundikálni, majd én szólok...

A szokás rabja

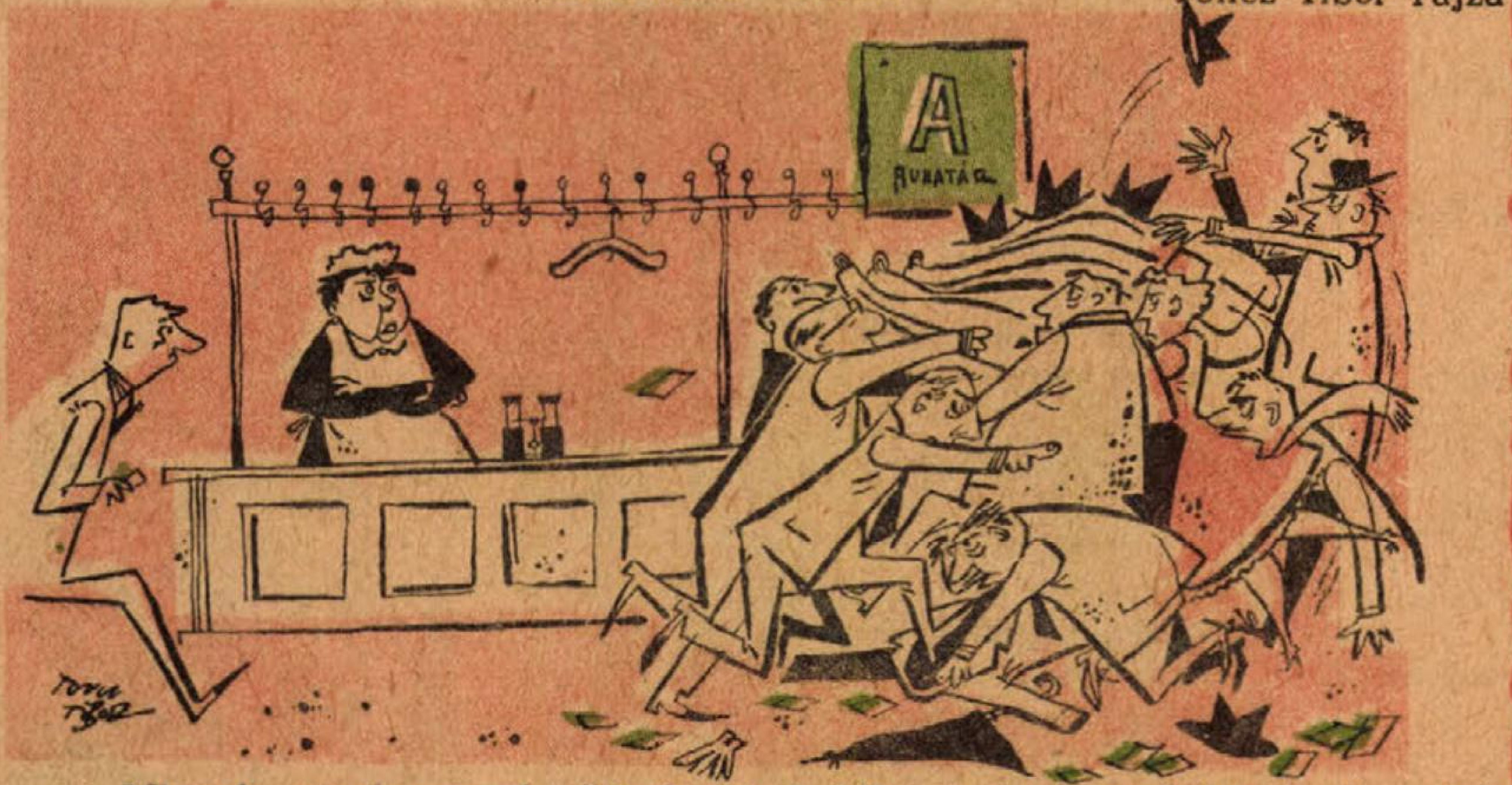
(A moszkvai Krokodilból)

Kapus a tárlaton

Előadás után

Toncz Tibor rajza

– Micsoda népek vannak! Mindenkinek kikészítettem a kabátját és mégis tülekednek!...

Éhezni vagy fázni?

Kedves Ludas!

Józanul öltözködő nőnek tartom magamat. A divatos vonalat nem a Vogue-ból merítem, hanem a Népszabadságból, mégpedig annak Otthon rovatából. Éppen ezért vagyok most dilemmában.

Január 17-én ebben a rovatban táblázat jelent meg ruhadarabjaink összhangjáról. Ebben azt olvasom, hogy a női télikabáthoz, átmeneti kabáthoz vagy kosztümhöz ***illik*** *a kicsi vagy a nagy bőr vagy műbőrtáska, de* ***nem illik*** *a fonott kosár vagy a szatyor.*

Most csináltattam 2200 forintért egy nagyon szép télikabátot, jó meleg, ezt akartam hordani a nagy hidegben. De nem lehet. Hogyan vásároljak be ebben a kabátban, ha nem illik hozzá a kosár vagy a szatyor? Viszont a 3 kiló krumpli, a zsír, a másfél kiló hús, zöldség, vaj, kenyér stb. nem fér be a nagy bőrvagy műbőr táskámba. Be is jelentettem családomnak, hogy amíg tart a hideg, ne is számítsanak ebédre meg vacsorára, nem tudok bevásárolni, mert a fonott kosár vagy a szatyor nincsen összhangban a télikabátommal. Egyet tehetnék. Nyári ruhában megyek bevásárolni, kabát nélkül, ehhez, úgy gondolom, nem tilos a fonott kosár vagy a szatyor. De ebben az esetben biztosan megfázom.

Tehát ez a dilemmám: ha betartom az illik-nemillik táblázat előírásait, akkor éhkoppon marad a családom, vagy pedig én szerzek kiadós tüdőgyulladást. Kérem szíves tanácsukat, mit tegyek?

Sok nőtársam nevében:
Hűséges Olvasójuk
L. M.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.